

Šrámkovy Sobotky

3

ROČNÍK XLVIII

KVĚTEN / ČERVEN 2011

CENA 15 Kč

Medem provoněná výstava

Včelařské zátiší

Foto: Zbyněk Krámek

Prvomájový víkend, i přes chladné nedělní ráno, měl sváteční atmosféru. Sobotečtí včelaři slavili. A měli věru co slavit. V letošním roce uplynulo sto deset let od založení Včelařského spolku pro okres sobotecký.

Už v devět hodin ráno se sešli místní i přespolní v hojném počtu na zahradě Šolcova statku. Včelaři společně s občanským sdružením Přátelé Šolcova statku (dále PŠS) a s majitelem roubeného stavení RNDr. Janem Samšiňákem uspořádali v Galerii Karla Samšiňáka výstavu s názvem **Včela a hmyz v drobné grafice**. Kromě grafických prací významných výtvarných umělců návštěvníky zaujaly i objekty, přibližující včelařství jako významné chovatelské odvětví. K vidění bylo včelařské zátiší sestávající z oděvu, pomůcek, medometu a moderního úlu.

Velkému zájmu se těšily především prastarý úl, zvaný klát, vydlabaný z jednoho kusu dřeva a skleněný úl s včeličkami na zahradě Šolcova statku. Vernisáž výstavy otevřel fanfárami na trubku žák Základní umělecké školy v Sobotce Jaroslav Noll, přítomné poté přivítal „statkář“ Jan Samšiňák a s výstavou seznámil její kurátor z občanského sdružení PSŠ Ivan Kozel.

Kulturního vystoupení se se ctí ujal pěvecký sbor Bendl-Stojmír ze Sobotky a Dolního Bousova pod vedením sbormistryně Petry Matouškové. V jeho podání zaznělo několik lidových písní. Vystoupení sboru zpestřila žákyně základní školy a členka Studia Šrámkova domu Žofie Buchalová recitací básně Jaroslava Seiferta. Soudě podle hojné účasti a bezprostředních kladných ohlasů se oslava sto desátých „včelařských“ narozenin i vstup do letošní výstavní sezony v Galerii Karla Samšiňáka (dále GKS) zdařily.

Výstava Včela a hmyz v drobné grafice potrvá v GKS v Šolcově statku do 28. května, kdy bude vystřídána výstavou výtvarných děl rodiny Boudů. O historii Šolcova statku, jeho zdařilé rekonstrukci a činnosti občanského sdružení PŠS se více dozvíte na stránkách www.solcuvstatek.cz.

Lenka Rancová

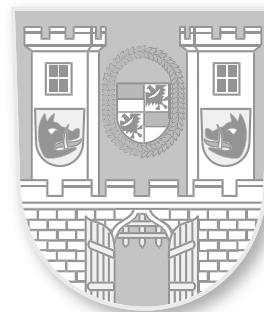
KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE

29. 5. – 5. 7.	Šolcův statek – Galerie Karla Samšiňáka	VÝSTAVA CYRIL, JIŘÍ, JANA A MARTIN BOUDOVI
18. 6. – 15. 7.	zámek Humprecht	VÝSTAVA Obrazy ve znamení Renaty Štěpánkové a Fotografie Josefa Beránka Jak jsem poznal Ameriku
19. 6.	16:30 zámek Humprecht	KONCERT KE DNI HUDBY pěvecký soubor Stojmír a Bendl, žáci sobotecké ZUŠ, ...
25. 6.	10:00 kolbiště pod Humprechtem	SOBOFEST festival hudby a sportu
2. – 9. 7.	Sobotka	ŠRÁMKOVA SOBOTKA 55. ročník festivalu českého jazyka a literatury
6. – 29. 7.	Šolcův statek – Galerie Karla Samšiňáka	VÝSTAVA Šolcův statek v obrazech a dokumentech 1811–2011
9. 7.	8:00 náměstí	TŘEŠŇOVÝ JARMARK regionální produkty, rukodělné výrobky a další
10. 7.	15:00 Městské divadlo	TŘI PRASÁTKA (Pohádka) a LÁSKA NÁS K LÁSCCE STVOŘILA (Divadelní koláž z veršů F. Šrámk a J. Prevérta)
17. 7.	16:00 zahrada Šrámkova domu	SOBOTECKÉ LÉTO S POHÁDKOU pohádky pro nejmenší
30. 7.	kolbiště pod Humprechtem	MEMORIÁL VL. HAVRÁNKA tradiční parkurové závody

Radnice informuje

Zprávy z Městského úřadu

**Usnesení ze 4. veřejného zasedání Zastupitelstva města Sobotky,
které se konalo dne 21. 4. 2011 v 18.00 hod. ve velkém sále spořitelny v Sobotce**

Přítomno: 9 členů

Omluveni: R. Bašová, Mgr. J. Knapová, Mgr. S. Kolomazník, Ing. P. Macoun, Bc. L. Patka, D. Vejnárková

I. Zastupitelstvo projednalo a schválilo:

1. Závěrečný účet města za rok 2010 včetně Zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření města Sobotka za rok 2010 ze dne 10. 3. 2011 a vyjadřuje souhlas s celoročním hospodařením, a to bez výhrad;
2. rozpočtové opatření č. 1/2011 - úprava rozpočtu k 6. 4. 2011 v celkové částce 40 812 840,- Kč v příjmové i výdajové části;
3. smlouvu o dílo na stavbu „Výstavba sběrného dvora v Sobotce“ za cenu 13 033 177,- Kč mezi městem Sobotka a společností Chládek a Tintěra, Pardubice a.s.;
4. prodej pozemku p.č. 1508/46 zahrada, o výměře 41 m² a p.p.č. 1508/48 zahrada, o výměře 5 m², k.ú. Sobotka p. Petrovi Černému, Východní 1463, Liberec XXX – Vratislavice nad Nisou za cenu dle znaleckého posudku + náklady spojené s prodejem;
5. kupní smlouvu mezi p. Jindřichem Brixím, Sobotka, Staňkova Lhota 10 a městem Sobotka na odkoupení spoluvlastnického podílu 1/2 p.p.č. 272/2, trvalý travní porost, o výměře 70m², k.ú. Sobotka za cenu 1 290,- Kč;
6. dohodu č. 1 o splátkách dluhu ve výši 6 866 Kč za plnění poskytovaná s užíváním bytu č. 2/7A v DPS Sobotka, Krátká 739 za zúčtovací období 05/2008-04/2009 s měsíčními splátkami ve výši 1 000 Kč s Ing. Milenou Nýčovou pod ztrátou výhody splátek;
7. dohodu č. 2 o splátkách dluhu ve výši 12 097 Kč za plnění poskytovaná s užíváním bytu č. 2/7A v DPS Sobotka, Krátká 739 za zúčtovací období 05-12/2009 s měsíčními splátkami ve výši 1 500 Kč počínaje měsícem září 2011 s Ing. Milenou Nýčovou pod ztrátou výhody splátek;
8. darovací smlouvu mezi městem Sobotka a ČR, KŘ Policie KHK Hradec Králové na poskytnutí finančního daru pro rok 2011 ve výši 80 000,- Kč na pokrytí nákladů souvisejících s pořízením výpočetní techniky pro OO PČR Sobotka.

II. Zastupitelstvo vzalo na vědomí:

1. zápis z jednání finančního výboru ze dne 6.4.2011.

III. Zastupitelstvo deleguje:

1. ve smyslu ust. § 84 odst. 2 písm. g) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, p. Jaroslava Šolce, náhradníka Bc. Jana Janatku, jako zástupce města na 17. řádnou valnou hromadu společnosti Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s., a pověřuje ho účastí a hlasováním na této valné hromadě konané v měsíci červnu 2011.

IV. Zastupitelstvo zrušilo:

1. bod 9. v části I. usnesení z 2. veřejného zasedání zastupitelstva města ze dne 14. 12. 2010.

V. Zastupitelstvo neschválilo:

1. směnnou smlouvu mezi městem Sobotka a Petrem Šoutou, bytem Sobotka, Na Benešově 721, Gabrielou Šoutovou, bytem Sobotka, Březenská 539 a Zemou Markvartice a.s., na směnu p.p.č. 696/1 k.ú. Spyšova, trvalý travní porost, o výměře 1,9370 ha za p.p.č. 306/9 k.ú. Markvartice u Sobotky, orná půda, o výměře 1,8577 ha;
2. návrh dohody č. 2 o splátkách dluhu v částce 12 097,- Kč za nedoplatek ročního vyúčtování za zúčtovací období 05-12/2009 předložený Ing. Nýčovou.

VI. Zastupitelstvo pověřuje:

1. místostarostu, nedojde-li k dohodě č. 2 o splátkách dluhu s Ing. Milenou Nýčovou do jednoho měsíce od dnešního dne, činit jiné právní kroky vedoucí k vymožení pohledávky, případně řešit záležitost soudní cestou.

Stanislav Tlášek
starosta

**Usnesení z 5. veřejného zasedání Zastupitelstva města Sobotky,
které se konalo dne 26. 5. 2011 v 18.00 hod. ve velkém sále spořitelny v Sobotce****I. Zastupitelstvo projednalo a schválilo:**

1. rozpočtové opatření č. 2/2011 – úprava rozpočtu k 20. 5. 2011 v celkové částce 47 356 820,- Kč v příjmové i výdajové části;
2. smlouvu o dílo č. 09/Př/2011 mezi městem Sobotka a spol. Staving, s.r.o. Valdice na akci „Modernizace a rekonstrukce sociálního zařízení zámku Humprecht a úprava veřejného prostranství“ za cenu 1 297 906,- Kč včetně DPH;
3. žádost o bezúplatný převod pozemku p.č. 431/3 o výměře 472 m², ostatní plocha – ostatní komunikace v k.ú. Kdanice, obec Sobotka od Královéhradeckého kraje do vlastnictví města Sobotka;
4. přijetí daru pozemku p.č. 431/3 o výměře 472 m², ostatní plocha – ostatní komunikace v k.ú. Kdanice, obec Sobotka od Královéhradeckého kraje do vlastnictví města Sobotka;
5. žádost o bezúplatný převod pozemku p.č. 520 o výměře 3112 m², ostatní plocha – ostatní komunikace v k.ú. Lavice, obec Sobotka od České republiky, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových Praha do vlastnictví města Sobotka;

II. Zastupitelstvo vzalo na vědomí:

1. zápis z jednání finančního výboru ze dne 24. 5. 2011;
2. zápis z jednání kontrolního výboru ze dne 24. 5. 2011.

Stanislav Tlášek
starosta

Dopravní značení v Sobotce

Rozhodující pro systém dopravního značení je vedení silnice II. třídy č. 281 (ul. Špálova, Boleslavská, nám. Míru, Turnovská) a silnic III. třídy č. 27935 (Na Celné) a č. 28010 (Jičínská, Na Benešově) přes město. V současnosti je značení na těchto úsecích vyhovující, protože je ve správě SÚS Jičín (vlastníkem je Královéhradecký kraj). Opačná situace je v ulicích, které jsou v majetku města.

V zásadě existuje dvojí situace:

- a) křižovatka je značená nedostatečně, tj. chybí značení v jednom směru, v horším případě v obou směrech;
- b) dopravní značení nesplňuje parametry, tj. je staré, zrezlé, zprohýbané.

Tento stav může vést k dopravním kolizím – na mnoha místech se řidiči řídí pouhým zvykem, tedy že širší ulice je ta hlavní – např. Zahradní x Krátká.

Nevyhovující situaci lze řešit dvěma způsoby:

1. Osazení každé křižovatky novým dopravním značením.

Jedna dopravní značka (samotná značka, sloupek, patka, objímka) stojí cca 2500 – 3000 Kč vč. DPH. Tj. jedna křižovatka osazená čtyřmi značkami (2x hl. silnice, 2x dej přednost v jízdě) stojí cca 10 000 – 12 000 Kč vč. DPH. Hrubým odhadem by bylo třeba cca 30 ks nových značek P4 – Dej přednost v jízdě a cca 10 ks nových značek P2 – Hlavní silnice. K umístění nových značek je nutný souhlas Dopravního inspektorátu Jičín a Odboru dopravy MěÚ Jičín.

2. Zavést tzv. „pravidlo pravé ruky“ neboli přednost vozidel přijíždějících z pravé strany. Tento trend je v mnoha českých městech stále častější. Samozřejmě by bylo nutné ponechat dopravní značení na křižovatkách městských ulic se silnicí č. II/281 a silnicemi III. třídy. Zde by to znamenalo doplnit nebo vyměnit část nevyhovujících značek ze směru místních komunikací. Na ostatních křižovatkách ve městě, především v ulicích Zahradní, J. Glazarové, Příčná, Krátká, Březenská, Novoměstská, Tyršova, Raisova nebo Fügnerova by platilo „pravidlo pravé ruky“. Zavedení pravidla pravé ruky by ze zřejmých důvodů muselo být intenzivně propagováno (městský web, rozhlas) a ve vjezdu do daných lokalit označeno značkou „Pozor, přednost zprava.“

Město je v současnosti příkloněno této druhé variantě a považuje ji za začátek určitých změn v dopravě a způsobu parkování, které plánuje. První etapou bude právě výměna starých a nevyhovujících dopravních značek za nové, která se uskuteční v průběhu června. Dalším krokem bude pokus o regulaci neorganizovaného, chaotického parkování na nám. Míru, v Jičínské ulici a kolem zdravotního střediska. O tomto i dalších krocích budeme včas informovat. K dané problematice je možné se vyjádřit buď na diskuzním fóru soboteckého webu nebo v nové anketě tamtéž.

Fungování sběrného dvora

Po dobu výstavby nového sběrného dvora v Sobotce bude pozastaven odběr veškerého nadměrného, velkoobjemového a nebezpečného odpadu, vč. elektrospotřebičů. Do otevření nového sběrného dvora, tedy do srpna, mají obyvatelé Sobotky možnost odvést zmíněný odpad na nejbližší skládku Popovice-Libec u Jičína. Sběrný dvůr bude otevřen na přelomu července a srpna. O jeho otevření bude radnice včas informovat.

Jan Janatka
místostarosta

Statistika občanů 2010

Změna

Počet občanů k 31.12.2010										
	Celkem	Sobotka	Čálovice	Kdanice	Lavice	Spyšova	St. Lhota	Stéblovce	Trní	Zajakury
1.1.2010	2328	2025	41	47	33	45	80	19	9	29
narození	17	16			1					
přehlášení	36	36								
přihlášení	35	32	2						1	
+	88	84	2	0	1	0	0	0	1	0
zemřelí	23	22								1
přehlášení	36	35					1			
odhlášení	41	38	2	1						
-	100	95	2	1	0	0	1	0	0	1
31.12.2010	2316	2014	41	46	34	45	79	19	10	28

K 31.12.2010 bylo v Sobotce hlášeno k nějakému z druhů pobytu cizinců celkem 118 osob.

Statistika

Počet občanů k 31.12.2010										
	Celkem	Sobotka	Čálovice	Kdanice	Lavice	Spyšova	St. Lhota	Stéblovce	Trní	Zajakury
ženy	1181	1025	19	23	18	21	46	9	4	16
muži	1135	989	22	23	16	24	33	10	6	12
0 – 6	172	155	4	5	1	0	2	3	0	2
7 – 18	268	225	3	6	6	7	15	0	2	4
19 – 60	1309	1144	27	30	18	27	42	7	4	10
61 – 80	471	409	4	3	8	9	20	4	2	12
80 – 100	96	81	3	2	1	2	0	5	2	0
průměrný věk	41,91	41,83	39,56	37,33	42,18	44,22	41,67	51,84	46	46,54
svobodný/á	876	762	16	16	14	18	28	7	4	11
ženatý/vdaná	1032	894	17	26	12	19	40	8	2	14
rozvedený/á	212	190	4	2	2	4	6	2	2	0
vdovec/vdova	196	168	4	2	6	4	5	2	2	3
celkem 2010	2316	2014	41	46	34	45	79	19	10	28

Krajanské hroby

Před 60 lety, 29. 5. 1951, zemřel ve Vestci u Staré Boleslavi hudební skladatel, národní umělec Josef Bohuslav Foerster. Narodil se 30. 12. 1859 v Praze, ale rodově pocházel z našeho kraje. Velmi rád jezdil do Osenic, kde jeho dědeček Josef Foerster (31. 12. 1804 – 28. 8. 1892) byl padesát roků učitelem a regenschorim. Dědečkova první žena Anna rozená Kocverová (29. 6. 1811 – 2. 9. 1851) pocházela z Dolního Bousova. Jedna z tet J. B. Foersterova Amálie byla manželkou dlouholetého řídícího učitele v Libošovicích Antonína Karáska. Mladý Foerster rád jezdil i za strýcem Janem Mackem do Libáně a k dalším příbuzným na Hrubý Rohozec. Celý kraj si zamiloval, jak o tom píše ve své vzpomínkové knize Poutník. A oslavil ho několika svými

hudebními skladbami, z nichž je nejvíce známá Osenická suita.

Později si zamiloval Jičín, sprátelil se zde zvláště s rodinou soboteckého rodáka JUDr. Františka Volfa. Vzpomínal s vděčností na zdejší provedení své opery Eva amatérskými umělci a Jičínu věnoval Jičínskou suitu.

I Sobotka má na J. B. Foerstra krásnou památku. Když totiž Fráňa Šrámek napsal v roce 1931 na prosbu ředitele školy Josefa Boudyše text Hymny soboteckých dětí, J. B. Foerster k ní složil nápěv. Skoro se obávám napsat na závěr článku otázky: Znájí dnešní sobotecké děti tuto svou hymnu? Zaspívají si ji? Připomínají si závěrečná slova jejího refrénu „soboteckých dětí šik vždycky v první řady?“

Karol Bílek

Foto: Hana Kábová

Hrob J. B. Foersterova
v Praze na Olšanských hřbitovech

Do sobotecké knihovničky

Včelařství je poezie venkova.

110 let Včelařského spolku pro okres sobotecký 1901-2011. Sborníček o 48 stranách vydala ZO Českého svazu včelařů v Sobotce, redakčně ho připravila Alena Pospíšilová. Obsahově pestrá a hezky graficky vypravená knížka (nakladatelství Gentiana Jilemnice) přináší nejen dějiny včelařství na Sobotecku se statistikou počtu členů a počtu včelstev, ale i přehled funkcionářů, výpisy o včelařství z obecních kronik, medailónky zasloužilých včelařů minulosti i současnosti. I na verše soboteckého básníka Josefa Jindry a na zajímavosti o Karlu Havlíčkovi Borovském a jeho časopisu Česká včela se zde našel prostor. Včelaři tak dali příklad ostatním spolkům, jak trvalým způsobem připomenout své jubileum.

Představovat **Karla Čermáka** jako největšího současného sběratele a znalce pohlednic Českého ráje a výborného znalce minulosti tohoto kraje je zbytečné. Mluví za něho jeho knihy (vydávané jilemnickým nakladatelstvím Gentiana) *Jičín a okolí na dobových pohlednicích* (2001), *Putování po Zlaté stezce Českého ráje* (2005), *Český ráj, pohledy do zašlých časů* (2007), několikaletá řada *kalendářů Českého ráje* atd. Můžeme připomenout i jeho výstavy pohlednic a pomoc autorům dalších publikací. Jeho nejnovější, skutečně reprezentativní kniha se jmenuje **Stoleté příběhy. Český ráj na sklonku Rakousko-Uherska** (Gentiana Jilemnice 2010, 224 s.). Jednou nebo několika reprodukcemi zajímavých pohlednic připomíná jednotlivé obce rozsáhlé oblasti Českého ráje, Pojizeří a Podkrkonoší a ke každému snímku připojuje zajímavý komentář, který spolu

s úvodním pětistránkovým textem pěkně vykresluje život na tomto území před sto lety. Každá oblast je navíc uvedena přehlednou mapkou pro snadnější orientaci čtenářů. Škoda, že mezi Jičínskem a Mladoboleslavskem bylo (kromě Drahorazi) zcela vynecháno Libáňsko.

Ze Sobotecka jsou nejzajímavější historky kolem stavby železnice a některé „soudničky“. Osek je zastoupen snímkem z velkého požáru roku 1907. Ale jsou připomenuti i známí rodáci a občané (J. G. Maštálka, V. Peča, D. Pala, M. Hrdličková-Šrámková, J. B. Novák, F. Havlík, V. Špála, G. L. Pabstmann, V. Ječný, J. Chromý, F. Schachermayer aj.).

Nová kniha Karla Čermáka se jistě stane vhodným dárkem a bude ozdobou knihovniček všech, kdo mají rádi Český ráj.

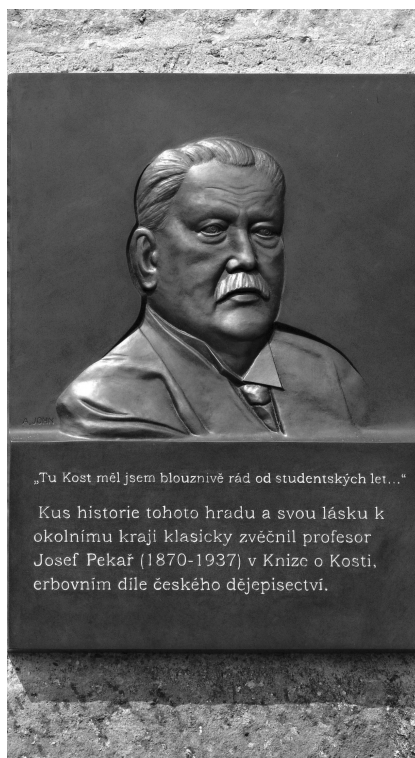
Karol Bílek

Pamětní deska historika Josefa Pekaře na Kosti

Sobotecko, spolutvořící atraktivní lokalitu Českého ráje, dostalo v první polovině minulého století dar: dotvoření krajiny intelektuálním dílem historika a básníka. Josef Pekař i Fráňa Šrámek podali navíc výkony nevšední, vyčnívající. Šrámkovo básnické vyjádření nám na mysl přihrává slova, obrazy, myšlenky, kterými si okolní krajinu osvojujeme, a s Pekařem si ji zalidňujeme předky a jejich příběhy. Díky tomu máme sytější, vrstevnatější domov, hlubší kořeny. Oba tvůrce připomněl Karel Čapek ve fejetonu Kousek země, který vyšel v Lidových novinách o prázdninách 1925. Pekaře zde charakterizoval jako „pravého vlastence od Kosti“ a text doprovodil kresbou, „jak si to (Pekař) rázuje po kraji, v němž se mu dobře zalíbilo.“ Jména Pekař a Kost jsou nerozlučně spjata.

Historik, univerzitní profesor Josef Pekař (1870–1937), rodák z Malého Rohozce u Turnova, tradicionalistický český vlastenec, reprezentant konzervativního smýšlení a patriot Českého ráje, vystudoval gymnázium v Mladé Boleslavi a historii na filozofické fakultě české univerzity v Praze jako jeden z nejvýraznějších žáků Jaroslava Golla. Od roku 1897 přednášel české dějiny na filozofické fakultě české univerzity v Praze, od roku 1905 jako řádný profesor; v akademickém roce 1931–1932 byl rektorem Univerzity Karlovy. Pro svůj vědecký a kulturní přínos byl mj. zvolen členem České akademie věd a umění a Královské české společnosti nauk.

Ve svém díle působivým stylem evokoval politické zápasy, duchovní proudění, hospodářské a kulturní poměry i každodenní život prakticky všech epoch českých dějin a prosazoval nové pohledy na jejich klíčové momenty. Zvláštní pozornost věnoval nejstarším dějinám (Svatý Václav, 1929), husitství (Žižka a jeho doba, I–IV, 1927–33), historickým souvislostem bělohorské katastrofy (Bílá hora, 1921), pobělohorskému období (Dějiny valdštejnského spiknutí, 1895) a barokní kultuře, v níž doceňoval kladné hodnoty. Syntézu českých dějin podal ve vynikající středoškolské učebnici.

Deska J. Pekaře od A. Johna

V dobovém sporu o smysl českých dějin polemizoval s Masarykovým názorem, že smyslem českých dějin je nábožensky tradovaná humanitní idea, a formuloval vlastní koncepci, podle níž je osou českých dějin idea národní.

Mezi stěžejní díla předního českého historika patří proslulá kniha o Kosti. Představuje literárně působivě podanou a odborně objevnou badatelskou sondu do politické, hospodářské, sociální a kulturní minulosti českých zemí v 17.–18. století, kombinující rovinu regionální historie Kostecka a národních dějin. Práce je pomníkem Pekařova vztahu k jednomu z nejznámějších hradních areálů v Čechách a k okolnímu kraji. Podklady pro knihu čerpal autor z archivu rodu Černínů v Jindřichově Hradci. Monografie se pro své kvality dočkala mimořádných pěti vydání (v letech 1909–1911, I–II; 1935, I–II; 1942, souborně; 1970 souborně; 1998, I–III), a to byla téměř čtyři desetiletí na indexu prohibiční literatury komunistického režimu. První, náročně vypravené vydání financoval autor sám. Pátá reedice v péči Marie Ryantové přinesla

i kapitoly z nedokončeného třetího dílu.

„Kniha je mnohovrstevným příběhem, jaký má a musí psát právě historie, obrazem skládaným pohledy z různých míst. Mnohost je tu zároveň ucelena, ale nepředpokládá, že dala definitivní podobu minulosti – ta snad ani neexistuje. Setkáváme se tu s domýšlením dějů, s evokacemi, téměř se znovuprožíváním. V každé vědě je aspoň trocha poezie. Pekařova kniha o Kosti to dokazuje v historii, proto snad nepřezenu, když tu dějepisce označím i za básníka, při nejmenším rodných míst.“ řekl Robert Kvaček ve svém projevu při odhalení Pekařovy pamětní desky na Kosti dne 30. dubna 2011.

Pamětní desky, které připomínají osobu, událost nebo dílo, jsou jedním z výrazů formování historického povědomí. O realizaci kostecké Pekařovy pamětní desky se pod záštitou majitelů památky rodiny Kinský dal Borgo zasloužili spojeným úsilím: mecenáš, filmový producent Ing. Martin Pachovský, Sdružení historiků České republiky (Historický klub 1872) a Pekařova společnost Českého ráje. K jejímu odhalení došlo v roce stého výročí prvního vydání Knihy o Kosti. O Pekařově životě, díle a odkazu promluvili patrioti kraje, historici prof. PhDr. Robert Kvaček, CSc. z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy a prom. hist. Karol Bílek z Památníku národního písemnictví, čestný předseda Pekařovy společnosti, který též připomněl dřívější nenaplněné snahy o trvalou připomínku Pekařovy osobnosti na Kosti. Třetím řečníkem byl předseda Sdružení historiků prof. PhDr. Petr Vorel, CSc., děkan Filozofické fakulty Univerzity Pardubice. Slavnost moderoval a peripetie vzniku desky shrnul spoluiniciátor projektu PhDr. Josef Tomeš z Akademie věd ČR, klíčová osoba realizace ideje.

Slavnostního aktu se účastnilo na sto padesát zástupců našich vědeckých, kulturních a politických kruhů, čelní představitelé současného českého dějepisectví i širší veřejnosti: mj. ředitelka archivní a spisové sekce Kanceláře prezidenta republiky a emeritní předsedkyně Senátu Parlamentu České republiky dr.

Foto: V. Hovorka

Libuše Benešová, členové akademické obce a akademičtí funkcionáři Karlovy univerzity v čele s proděkanem Filozofické fakulty Univerzity Karlovy prof. PhDr. Ivanem Šedivým, CSc., zástupci univerzit z Hradce Králové, Liberce, Pardubic a Českých Budějovic a z Literární akademie Josefa Škvoreckého i z univerzit zahraničních. Dalšími hosty byli člen Akademické rady Akademie věd České republiky PhDr. Jiří Beneš a další zástupci Akademie věd, předseda Společnosti pro vědu a umění prof. dr. Karel Raška z USA, členové Učené společnosti, synovci profesora Pekaře a další členové Pekařovy rodiny, reprezentanti českých aristokratických rodů a představitelé regionální správy a kulturních institucí měst a obcí Jičínska, Turnovska a Mladoboleslavska v čele se starostou Sobotky Stanislavem Tláskem. Organizátory dopisem pozdravili arcibiskup pražský a primas český Dominik Duka a ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg, oba pobývající tou dobou v Římě.

Desku, umístěnou v areálu hradu na nepřehlédnutelném místě před druhou branou, odhalil současný spolumajitel hradu Giovanni Kinský dal Borgo. Bronzový portrétní reliéf s textem vytvořil akademický sochař Aleš John. Nápis je uvozen citací Pekařova vyznání z předmluvy k monografii o kosteckém panství: „Tu Kost měl jsem blouznivě rád od studentských let...” a další text zní: „Kus historie tohoto hradu a svou lásku k okolnímu kraji klasicky zvěčnil profesor Josef Pekař (1870–1937) v Knize o Kosti, erbovním díle českého dějepisce.” Směrem od desky se otvírají výhledy na strmu hradní věž nebo do údolí Pláňku. Po oficiální části programu následovalo společenské setkání na vnitřním nádvoří a individuální prohlídky hradní expozice. Odhalení Pekařovy pamětní desky se setkal s pozitivním ohlasem u kulturní veřejnosti a půlden na sluncem zalité, poetické Kosti zanechal dobrý dojem. O akci informovala ústřední i regionální média. Manifestovala úctu k osobnosti a odkazu historika, pevně zakotveného v národní tradici a citlivě vnímajícího poselství minulosti svého rodného kraje. Nezbyvá než znovu otevřít Knihu o Kosti.

Jan Bílek

K druhé letošní výstavě

V neděli 29. května byl v Šolcově statku – Galerii Karla Samšiňáka otevřena výstava čtyř členů výtvarnické rodiny Boudů.

Knihy ilustrované a vypravené Cyrilem Boudou (1901 – 1984) jsme kupovali pro půvab i vtipnost jeho obrázků, i když jsme ten titul už doma měli. Ale tady v Sobotce máme k Cyrilu Boudovi vztah ještě bližší. Připomeňme třeba soubor reprodukcí jeho dvanácti kamenorytin *Z Českého ráje*, jež vydaly v roce 1978 jako neprodejný tisk ONV Jičín a nakladatelství Albatros, myslím, že zásluhou dr. Jaroslava Šimůnka. Je v něm nejen Jičín a Prachovské skály, ale i sobotecké náměstí, Humprecht a třikrát Kost. Místa nám i Cyrilu Boudovi tak blízká, milá. Vyznává se z tohoto vztahu nejen obrázky, ale i slovy vzpomínek na prázdniny u prarodičů v Nové Pace, ve slavném domě slavného rodu Suchardů, z něž byla jeho maminka. „Pamatuji se na krásný letní den, kdy jsme jeli s tatínkem a bratrem do Libošovic a odtud jsme pokračovali pěšky na hrad Kost a do Sobotky.” A mohli bychom citovat i dále. V roce 1981 k 80. narozeninám Boudovým vydal Albatros ve velkém nákladu a i tady v Sobotce nám rozdával nevelkou, ale půvabnou publikaci *PALAVRA aneb Cesta Cyrila Boudy za krásnou knihou. S krásnými ilustracemi a s texty jak Cyrila Boudy, tak řady jeho přátel a znalců jeho života a díla*. V roce 1986 tu byla i jeho výstava. Na otcův vztah k Sobotecku a celému Českému ráji navázal jeho syn Jiří (1934). Nejen Sobotáci, ale my všichni, kteří máme toto městečko a jeho krásné okolí hluboko v srdci nemůžeme mu být dost vděční za

dílka vzniklá k pětistému výročí povýšení Sobotky na město (vr. 1998), vydaná tehdy mj. i jako pohlednice. Náměstí s kašnou, „z níž pruské koně vodu pili”, i „letecký” pohled na sobotecké náměstí. Vystavoval tu několikrát (1984, 1994 a 2005). Vytvořil i soubor dvanácti exlibris k 90. výročí zahájení provozu na trati z Mladé Boleslavi do Sobotky. Drobná dílka, barevné litografie, si od Jiřího Boudy objednávala i řádka soboteckých přátel. Karel Samšiňák, Jaroslav Šimůnek; paní Janě Ouředníkové nakreslil dvojici sokolů sedících před Šolcovým statkem. Na obrázku k večeru Jaroslava Šimůnka, který organizovali bibliofilové, je kniha pod šípkovým keřem s Humprechtem v pozadí. A rád připomínám i motivy čapkovské. Několikrát nakreslil Čapkovu Strž, pro paní Pfannovou i „modrou chryzantému” z Čapkových „kapesních povídek”, čapkovská Boží muka. Vždyť Fráňa Šrámek a Karel Čapek byli velmi dobří přátelé, jak Sobotka dobře pamatuje.

S paní Janou Boudovou (1931 – 2001) jsme se tu setkali při výstavě její grafiky v srpnu a září 1988. Tam jsme konstatovali její lásku k české krajině. „Realisticky znázorňuji krajinu proto, že se mi líbí taková, jaká je. Nechci ji přetvářet, ale chci jí ponechat její přirozenou krásu,” sdělila nám tehdy.

Nejmladší člen rodu, Martin Bouda (1965), tu vystavuje poprvé. Přivítali jsme tu i jeho dílka, jsme opravdu rádi, že spolu s grafikami a obrázky Cyrila, Jany a Jiřího Boudových se v Sobotce můžeme těšit i s ním. Jsme z duše rádi, že se tu s uměleckými pracemi této vzácné rodiny setkáváme, že se můžeme vyznat ze své lásky k nim, k jejich záslužnému dílu, které tak často souzní s tímto krásným koutem české země i s jeho básníky.

AF

Sto čtyřicet let od básníkovy smrti

(Památce Václava Šolce)

Pro sobotecké občany ani pro české literární tvůrce a kritiky z předminulého, minulého i současného století nebyla osobnost Václava Šolce nikdy nezajímavá. Ať oslavovaná či opovrhovaná, ale vždy ve světle zájmu v tom či onom směru.

Zveličené a někdy i vykonstruované zprávy o jeho nočních pitkách v zakouřených krčmách nevábne pověsti, kde on za všechny platí ze zbytku otcovského podílu, řeči o nestřídém bohemství, o milenkách, o nestoudných hrátkách s ženštinami převážně prodejnými místo studia na Filozofické fakultě pražské Karlo-Ferdinandovy univerzity, a také zvěsti, že tento marnotratný syn propíjí i drobné příspěvky od milující matky i groše za těch pár veršů, které vyjdou v tisku. Tyto zprávy velice pohoršovaly Sobotku (a nejen Sobotku) za jeho života a ještě dlouho po jeho nešťastné smrti. Jen uznalé odborné posouzení od předního májovce Vítězslava Háška a hlavně Nerudovo srdečné přijetí mezi české básníky

Dalibor, Joza Skalák, Krvavé růže či Dědovy vrásky. I sobotecké rodáctví, i autorství lidem milované básně *Naše chaloupky*. To vše trochu utlumilo černou vizitku na jeho rozedraném starém kabátě a přispělo k tomu, že alespoň slušný houfec Soboteckých a též delegací za spolky a společnosti se 17. července 1871 shromáždil u vykopaného hrobu po jeho podvečerní smrti toho nešťastného dne 14. července 1871 v náručí milované „mamičky“.

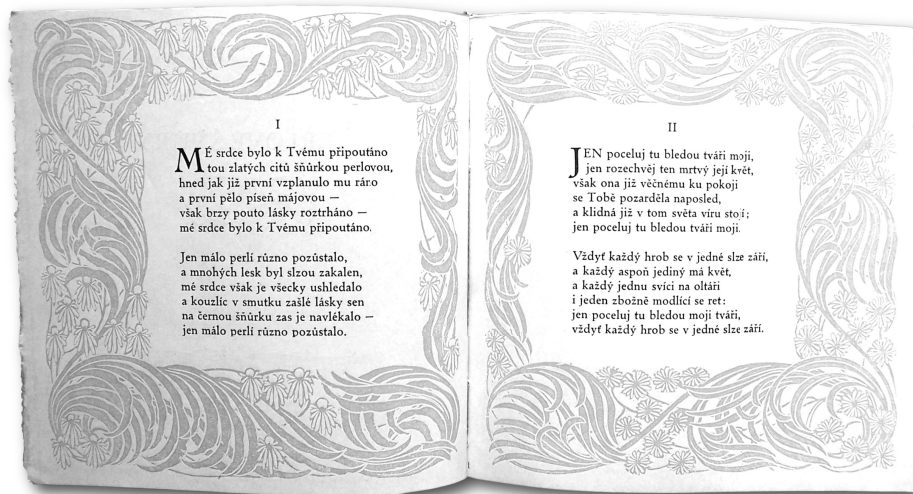
Postupně pochopili přední čeští literáti, literární kritici a historici, že přec jen to se Šolcem zřejmě bylo trochu jinak. Podrobnější životopisné studie a nově posháněné větší či menší střípky z jeho života, dopisy a dodatečně nalézaná svědectví prokazovala, že fámy a pověsti kolem jeho nešťastné osoby byly překroucené a jednostranné. Kolem jeho osoby, napůl impulzivní, sebevědomé, vzdorovitě, skryté sice někdy ve veselém zpěvu a v nikotinovém oblaku, ale na druhé straně osoby napůl depresivní, zamklé, skrývající se v bolavém soukromí, plachosti a smutku

Portrét Václava Šolce od V. Těrechova

Sobotky, kde v souladu s jubilejními daty básníkovy života vycházejí studie, vzpomínky, názory i náhledy na jeho tvorbu. Zvláště poučné jsou stránky sborníku *Sobotka* 1958 a také doslovy k vydáním *Prvosenek*. Pro romantické čtenáře jsou životopisné romány (Jaroslav Šulc: *Marnotratný syn* nebo Adam Jist: *Pisničkář*), které ovšem čtenářům poskytují spoustu fabulací a méně skutečná fakta. Mladší generace nalezne základní údaje o velkém soboteckém rodákovi na internetových stránkách Šolcova statku. Naštěstí přísný faktologický popis jeho života školního, gymnaziálního, vysokoškolského, trochu i spisovatelského a soukromého vytvořil z katalogů škol Karel Samšiňák v časopise *Od Ještěda k Troskám*, v Sobotce prodávaném a zakládaném (OJKT č. 5+6/1999 a dále OJKT č. 1+2/2000). Mnohé a velmi důležité podrobnosti odhaluje Šolcova korespondence, kterou z nejruznějších zdrojů již dříve pracně soustředili Karol Bílek a Eva Horáčková (*Literární archiv* 11/12, 1976-1977 – vyd. 1981). Ještě si dovoluji upozornit na současnou krátkou selektivní studii *Šolcova lyrika ztracené lásky* v letošním červnovém čísle OJKT č. 2/2011. Odkazy z těchto pramenů dále okruh informací rozšiřují. Je tedy materiálu ke čtení i k návaznému studiu o Šolcovi víc než dost. Poznání se tak zdá možná komplexní, ovšem jenom se zdá, protože tajemná a zásadní otázka Šolcova života, proč byl právě takový, proč docházelo k tak nepochopitelným životním zvrátům, co bylo příčinou a důsledkem jeho složité povahy a co ne, tak taková odpověď, i když se jeví jako velmi pravděpodobná, zůstane nedokázána.

Sluší se po čase zase zopakovat některá fakta a v dalším na ně navázat:

Dvě básně ze sbírky *Z perlové šňůrky*, otištěné v knize *Šolcových veršů LYRIKA* (vydal Milan Svoboda, Roudnice n. L., 1912)

po prvním vydání jeho *Prvosenek*, uznání od dalších českých literátů a také proskakující potěšitelné zprávy o tvrdé a úspěšné práci v epickém, lyricko-epickém a lyrickém básnění Šolcových posledních nuzných soboteckých let. Vznikla tu i nesmrtelná báseň, náležející do čítanek škol, *Píseň o ruce mozolné*, a i další díla vyzrálého básníka, jako *V podjesení*, *Sonety svatováclavské*,

básníka sice bez výhrad geniálního talentu, ale neobdařeného citem správně řídit svoje cesty ve společnosti. A pak dvakrát bohužel pro českou poezii – též básníka „přervané písně“, slibující veliké dílo, které zůstalo nedozpívané.

Starší sobotecká generace zná Václava Šolce z četby *Prvosenek* a z mnohých (i rozsáhlých) článků ve *Zpravodaji Šrámkovy*

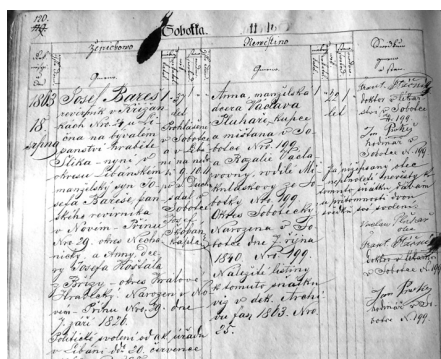
Václav Šolc se narodil 23. prosince 1838 v Sobotce v „Šolcově statku“, (který letos 5. září završí rovných 200 let své existence). Narodil se jako předposlední mezi čtyři sourozence, starší bratry Josefa a Jana a sestry Marii a nejmladší Rozálii. Otec Jan, výborný a dobře situovaný hospodář, starostlivá a milující matka Barbora, rozená Ježková, dětství hezké, slunné, trojtržní škola za kostelem v Sobotce, vynikající pedagog František Kendík, osvícený kaplan Damián Šimůnek (přírodni i matematické vědy, později biskupský notář, majitel záslužného kříže s korunou a čestný občan Sobotky, pochován v Dolním Bousově), oba velcí vlastenci. Vstup ve 14 letech (1852) do primy jičínského gymnázia (tehdy ještě v místě jezuitské koleje) s nutným předpokladem dokonalé němčiny (řada předmětů se učila v němčině), duch školy naoko německý, vnitřně však i vlastenecký, nicméně prolezlý bachovským režimem donašečů. Šolc se stal členem studentského debatního vlasteneckého a literárního kroužku, brzy jeho přední osobností. Vzor (ne nadlouho) v profesoru Josefu Uhlířovi, básníkovi a vlastenci. V roce 1855, kdy sám začínal psát veršiky, mu v květnu náhle na ochrnutí plic zemřel otec. Václav pak studoval z dědictvého podílu po otci, což podstatně omezilo možnosti nákupu nejnovější české literatury, jak byl zvyklý. Od roku 1857 zapálený a nadšený divadelník, na dálku dopisově organizoval v Sobotce ochotnické divadlo spolu s dalšími studenty, mnohdy pozdějšími slavnými rodáky (např. F. V. Jeřábek, F. I. Dvorský, Jindřich Šolc a jiní). V roce 1859 (v septimě, 21 let) posílá do redakce Lumíru po příteli Jeřábkovi lyrickoepickou *Pověst z okolí Soboteckého – Lavičky* a taktéž mladistvě bouřlivé verše *Písně v bouři*. Básně vyšly však pod jménem F. V. Jeřábka, redakce nevěřila, že verše mohl napsat někdo dosud neznámý (V. P. = Václav Předměstský), když něco podobného (*Pověst z okolí Soboteckého – Plakánek*) otiskli před rokem Jeřábkovi. To bylo první Šolcovo veliké literární zklamání, omluva redakce ho neuspokojila. Poslední tři roky gymnázia byl Šolc zřejmě často nemocen, což podstatně zhoršilo prospěch, a maturita pak dopadla jen tak tak. Samšiňák (viz výše) podrobně popisuje i průběh a náročnost tehdejších maturitních zkoušek.

Verše z *Písní v bouři* sám Šolc nepovažoval za dokonalé a do *Prvosenek* z nich později zařadil jen několik strof, vypadl

i oddíl 13, jehož první čtyřverší se naopak v budoucnu stalo epitafem na jeho hrobě: „Byl den můj bouří divých pln / a černým mračnem tmavý, / a slunce jak by zhaslo již, / mně svítil blesk jen žhavý“. Kompletně jsou *Písně v bouři* pojaty do *Prvosenek* ve 4. vydání B. Vencovského 1926.

Ochotnická činnost v kroužku v Sobotce otevřela pohlednému a recitátorsky zdatnému Václavovi cestu do srdcí několika dívek, zejména dvou dívek Pluhařových (otec bohatý kupec, dům č. 199). Nejprve k mladičce Fanynce (1843, tj. asi 14 let). Hluboce se zamilovala, ale postihla ji těžká nemoc (chrlení krve) a rodinná rada a lékař rozhodli, že se nikdy nevdá a lásku zadupali. Ovšem Václavovo srdce už prakticky obsadila starší Anička (1840) a on se do ní až osudově zamiloval. S láskou Fanyncy se rozloučil legendární skladbou *Písně o blede dívce*, z níž lze mnohé vyvodit, např. z oddílu VIII: „Starší sestra láskou kvetla, / mladší sestra láskou mřela, / přišla k nim má láska jednou, / oboum v oči pohleděla.“ Jsou zde až k pláči dojemné verše, třebaže snad místy možná chudé a ne dokonalé a také místy záměrně morbidní až hřbitovní.

Fanynka nepřestala Václava milovat a nevdala se do konce života. Zemřela r. 1915 jako energická a přísná správcová děkanství. Široce o tom píše František Dolenský v *Pojizerských listech* 54/1938 a také Karel Samšiňák v *Předvoji* 1/1979. Zmiňuje se i Marie Hejnová v *ZŠS* 1/1979. U všech autorů jsou bohužel některé chyby. *Písně o blede*

Matriční zápis ze svatby Anny Pluhařové a Josefa Bareše v Sobotce 8. srpna 1863

dívce vyšly jako celek až dlouho po Šolcově smrti ve Vrchlického *Poetických besedách Máje* v roce 1906, sv. 6. Vybrané strofy z nich ale použil Šolc do 2. vydání *Prvosenek* (1872) pod názvem *Bílá růže*. V období prvních lásek vznikly i jiné, ještě nezralé, a proto

ukryté prvotiny s divčími subjekty nejspíš soboteckými. Karel Samšiňák ve shodě s románem Adama Jista vtahuje do jinošských nesmělých lásek Kateřinu Sokolovou (báseň *Až podruhé*). Verše Větrníku by měly patřit ještě Fanynce. Obě vyšly po Šolcově smrti (*Album Slovanských listů*, 1875, sešit 1). Estét Václav však již zřejmě věděl, že „sobotecké holky“ jsou ty nejhezčí.

Historie zmařené lásky s Aničkou Pluhařovou je smutnou vinou Šolcovou. Ještě v dopise Anně z ledna 1860 je Šolc nadšený optimista milostného vztahu s jeho „drahou“ (z oslovení): Teď že udělá maturitu a „myšlenka však na Tebe, drahá Aničko, mě bude sílit, a kdybych umdlával, opětně křísiti a k další práci pobouzeti.“ Dále pak sděluje důvěrné tajemství, které ji snad ne docela lhostejné bude: „...chci totiž studovati profesuru; za tři neb čtyři leta jsem hotov a pak----?“. Docela pěkný milostný dopis s nadhozenými závazky! A konec dopisu také není k odmítnutí: „a nos mě v srdci i myslí, jako Tebe v srdci i v myslí nosí... Tvůj Václav.“

Smrtelné rány krásné a nadějně lásce daly však černé zvěsti o jeho životě v Praze, proniklé do Sobotky. Anička přesto čekala a až v srpnu roku 1863 (23-letá) se provdala za revírníka Josefa Bareše z Křižánku, o 14 let staršího, který pocházel z Přímu u Nechanic. Další její cesty se zatím nepodařilo nalézt. Ovšem v *ZŠS* (listopad-prosinec 1978) je uveden výpis z Národních listů, kde Jan Neruda glosuje Šolcovo zpuštění: „Kdo ví, nebyly-li těžkou příčinou také ty svatební šaty“. Není pochyb, jak těžká to musela být pro Šolce rána. Je snahou výše uvedené studie v letošním červnovém OJKT zkoumat, jaké literární důsledky to nejspíš přineslo. Jistě by Šolcovo „období Pluhařových dívek“ stálo za samostatné faktologické zpracování.

Tomu ovšem předcházely rozhodující děje v Šolcově pražském životě. Stal se brzo známým svou básní *Polskému národu*, která v překladu vyšla i v Polsku. Vyšel i cyklus *Uskoci* na jihoslovanské motivy. Šolcovo všeslovanství dobře zapadalo do zájmů doby šedesátých let. Spolu s tím vynikl Šolc jako autor sociálně-vlasteneckých motivů – *Zpěvy svatováclavské* – se smělou revoluční výzvou v básni *Chátra*. Šolc byl na počátku pražského pobytu neobyčejně pilný ve studiu i ve psaní veršů. Jeho úspěchy a obdiv okolí navodily pak počátek nepřiměřeného života. Z korespondence ale vyplývá, že právě v publikačně bohatém roce 1861 byl

zjara zřejmě několik měsíců v nemocnici. Plicní problémy se jakožto genetická zátěž objevovaly často. Rok 1862, kdy začínala Šolcova „básnická bída“ bez peněz, přinesl skvělé gazely (orientální forma básně), které ho učinily slavným českým představitelem tohoto žánru, a obdivoval ho i Vrchlický, který ani svými 64 gazely nedostihl Šolcovu úroveň. Šolcova bolestná milostná lyrika, vsazená do formy gazelu, zůstává podle mě i dnes nedostižná. A Šolcův libozvučný básnický jazyk, přimknutý už více k češtině mluvené, jazyk, kterým před ním oslňoval jen Máchas, byl druhým velkým Šolcovým přínosem české poetické literatury. V té době vznikly další stěžejní sociální básně jako *Harfenice* a *Kytkářka*.

Adam Jist ve svém románě přisuzuje dívce = harfenici jakousi roli pražské milenky, obdobně tak činí s jistou číšníicí i Jaroslav Šulc v *Marnotratném synovi*. A tak oba často čtené romány ve snaze vyplnit tajemná místa Šolcova intimního života vytvářejí ve čtenáři jen zavádějící vjemy.

V roce pozdějším (1863) píše Šolc kromě jiných básní další vynikající milostné bolestné gazely, a to krátce po sňatku Pluhařovic Aničky. Je to náhoda?

Počátek roku 1864 – to jsou hlavně znělky = sonety (později ještě rozšířeny o další), které ale kdysi nadšený Šolcův vlastenecký jásot rozhodně nesdílí. U Šolce se projevila depresivní nálada i ve psaní. Vyčítá Praze (Městu) nezám a lhostejnost k historickým českým hrdinům a nezám o jejich rehabilitaci a jalovou snahu o obrození národa: „Vezměte kříž na bedra hříchy spjatá / a tam putujte k oné Golgotě, / kde v hlubokého hrobu temnotě / práchniví věky vaše sláva zlatá.“ Kvalita formy i obsahu těchto i pozdějších sonetů dokazuje, že Šolc pozvedl trochejský sonet Kollárův na vyšší úroveň, nebo ji alespoň po letech vrátil zpět do nové doby.

Trpký život a neprostupná bída z jeho veršů přímo číší. Uvedený osobní milostný důvod nebyl ovšem největší ranou, kterou Šolc (a to již před zmíněnou svatbou) utřil. Byl tu ponižující důvod ekonomický a zdá se, že se Šolc i prostě lidsky styděl. Za svou nemohoucnost dosáhnout finančního zajištění pro svou tvorbu, které zcela propadl. Studium ho teď už vůbec přestalo zajímat.

A byla to zřejmě i nenávist k měšťácké společnosti, která sehrála svou roli při jeho útěku z Prahy v létě roku 1864. Jako

Podobenka „bledé dívky“ Fanyňky Pluhařové z ateliéru Hynka Fiedlera v Praze

na rozloučenou se v květnu 1864 objevila v Rodinné kronice zoufalá báseň *Písničkář*, z níž poslední odstavec si tehdy Šolc přál napsat na hrob:

*„Ty páni dobří, slavní vlastencové,
až přejde hodina mých zdejších dob
a se mnou moji mladí zemrou snové,
tož napíšete pak as na můj hrob:
Zde láska naše jeho pochovala,
bohatec, žebrák, král i hodnostář,
všech po smrti mu zvučná hlučí chvála,
že za živa byl slavný písničkář.“*

Neboť označení „písničkář“ znělo tehdy hanlivě. Šolc hledá v kočovných divadelních společnostech zdravím kruté zaplacenou chudou obživu. Jako herec je přitom špatný. Vysílá svoje SOS redakcím a literárním společnostem s žádostmi o pomoc a podporu. Neměl naději. Pro všechny to byl sice talentovaný básník, ale též ošidný a nedůvěryhodný zběh a pijan. Nemocný a podvyživený, zlomený neúspěchem, se vrací v roce 1867 do Sobotky k matce na uzdravení. A v půli roku se znovu šplhá na vrchol Parnasu další svou „básní do čítanek“ – *Naše chaloupky*. Báseň velmi slavná, starší generace se ji učily nazpaměť.

Byl tu tedy už jiný Šolc, výstřední český básník, lyrik i epik. Přátelé ho vyzývali k souhrnnému vydání dosud publikovaných veršů. Sestavoval, ale také psal nové, stále

hodnotnější. Psal verše, se kterými počítal ještě do své knihy, do *Prvosenek*. Také jeden gazel, ale hlavně šest šestiveršů *Z perlové šňůrky*. Skvostná bolestná lyrika, kde znovu zazněla smutná a ztracená láska z jinošství. Přihlásil se dokonce znovu ke studiu na fakultě. I v městě Sobotce byl aktivní: účastnil se činnosti ochotnického kroužku.

S finančním založením od hraběnky Kounicové (jeho přítel Ferdinand Schulz se úspěšně přimluvil) vyšly pak na konci roku 1868 knižní *Prvosenky*, velmi vřele přijaté zvláště Hálkem a Nerudou. Nebylo to ale všechno tak jednoduché, jak o tom svědčí Šolcova korespondence (Bílek-Horáčková). Opakovaný pokus se studiem v Praze v zimním semestru 1868, i když už částečně podpořený spolkem Svatobor a i hraběnkou Kounicovou, opět ztroskotal. Píše se, že zase na krčmách. Psal a tvořil pak už jen v Sobotce.

Šolc byl nyní nezměrně pracovitý a zodpovědný, i když neblahé prvky jeho povahy v něm často hrály prim. Za připomenutí stojí i výběr jeho osoby do redakční rady prestižního Almanachu českého studentstva, i když sám do něho pro svou opakovanou plicní nemoc dal jen málo (báseň *Sestra* o ženské proradnosti). Podstatně rozšířené druhé vydání *Prvosenek* mělo vyjít na konci roku 1871, ale toho se už Šolc nedožil. Tragické ochrnutí (zápal) plic po požití přechlazeného piva za žhavého červencového dne v ohavečské hospodě se už tentokrát nevyhlo. Druhé vydání pak do tisku připravili Antonín Čapek a Josef Dürich, vydáno v Kobrově nakladatelství v Praze v roce 1872. Byly sem zahrnuty i všechny nově sepsané básně, z nichž snad nejvíce vynívají *Krvavé růže*, šestnáct čtyřveršů opět bolavé milostné lyriky, ale teď už od básníka, smířeného se životem i prohranou láskou:

*„Tajená rána srdce v skrytu ničí
a žítí ráje hrotem uhnětá,
však bol kdy v trní pupencem vyklíčí,
vždy růží vonnou světu rozkvétá.“*

Je toho mnoho, co by se mělo ještě o Václavu Šolcovi říci. Třeba i to, jak ho ze všech nejvíce ctil Fráňa Šrámek a jak ho v básních citlivě a smutně oslovil. Je tu i důstojný pomník na Šolcovu památku. Ale ten největší pomník jsou samy *Prvosenky*, pomník, který tu – pro nás, a nejen pro nás – básník Václav Šolc postavil.

Josef Jindra

Na Benešově

Karol Bílek

(pokračování)

Následoval dům paní Šulcové, která dožila v domově důchodců ve Vlčím Poli a dům byl zbourán. V době mého dětství tu žili Najmonovi – otec, soudní úředník, výborně troubil v Jankově kapele na trubku, dcera Lída později žila v České Lípě a syn Jirka, pražský pedagog, psal a píše verše. Pak tu bydlel kůžičkář pan Jeník a vedle Franta Suchánek.

V dalším domě žil veselý autobusák Pepík Janatka se svou chotí Boženkou. Byli činní u baráček stejně jako jejich sousedé Standa a Hana Rulcovi. Pepík navíc pracoval ve Svazarmu.

Kousek od silnice nad Zadní a u ní bylo ještě několik malých domků – Královi, Berných, Hošicovi, Huterovi, Wirsých – Fenclovi, Sedmidubských (Havránkovi), až později se objevil u polní cesty ke Škaloudovu rybníčku a k Vránově nový dům pana Josefa Jindry. Několik z těchto výše položených domků mělo společný název Na Hudákově. U samotné silnice byla v zástavbě proluka vyplněná Rulcovou zahradou a už jen jediné stavení Václava Rulce, vyhlášeného chovatele králíků, ve stáří téměř slepého.

Po pravé straně silnice proti Holmanovým byl nízký dřevěný domek Soboteckých. Teta byla vdova po pekaři, naše vzdálená příbuzná. Rádi jsme se u ní zastavovali, zvláště o prázdninách, kdy k ní na řadu týdnů přijížděla její dcera, učitelka Zdeňka Hořánková z Chebu se svými dcerami Alenou a Zdeňkou. Alenu obletovali sobotečtí mládenci, účinkovala ve šrámkovské akademii v sokolovně roku 1952, později byla hodně nemocná. Mladší Zdenka s námi víc kamarádila. V druhé části stavení bydlel klempíř pan Česenek s rodinou. Škoda, že domek musel ustoupit rozšiřující se Špyšovské ulici.

Za ním nad strouhou bylo polorozpadlé stavení „benešovského starosty“ Františka Javůrka. Bylo zpustlé, ve světnici spával s hospodářskými zvířaty v hrozném nepořádku. Jednou cestou ze školy jsme mu házeli rozbitými okny sníž dovnitř, on vyběhl, chytil Josku Krále a ten mu musel v místnosti uklízet. Po demolici této poloviční zříceniny bydlel u své sestry Na Karlově a ze soboteckých hospod se často ozývalo jeho „Duše dobrá, katolická!“ Prý to býval dobrý řemeslník, tesař, který takto doplatil na nešťastnou lásku. Dnes tu je umístěn Šrámkův pomník.

Už jsem čtenář – Knížka pro prvňáčka

Národní pedagogická knihovna Komenského pořádá 3. ročník projektu „Už jsem čtenář – Knížka pro prvňáčka“, který podporuje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Cílem projektu je rozvoj četby hned od prvních měsíců školní docházky dětí.

Městská knihovna Fráni Šrámka v Sobotce ve spolupráci se školou přihlásila do projektu žáky obou letošních 1. ročníků. Podmínkou účasti je to, že knihovna se školou pracuje nad rámcem školních osnov, tj. během měsíců listopad 2010 – duben 2011 připraví pro žáky prvních tříd nejméně jednu návštěvu knihovny a uspořádá další akce vedoucí k rozvoji zájmu o četbu.

O uspořádání aktivit bude přihlašovatel informovat písemně v určeném termínu řešitele projektu.

Odměnou za vynaloženou námahu bude dětem Knížka pro prvňáčka, původní česká novinka, která byla vytvořena výhradně pro účastníky projektu a nelze ji koupit v běžné knihkupecké síti nejméně po dobu tří let. Ve školním roce 2010 – 2011 to je knížka spisovatelky Daniely Krolupperové „Zmizelá škola“, kterou ilustrovala známá ilustrátorka Eva Šýrková – Pekárková.

Všechny zadané úkoly jsme zvládli a v termínu poslali hodnocení.

A jak to dopadlo?

Všichni prvňáčci dostali slíbenou knížku, kterou jim slavnostně předal v Městském divadle v Sobotce dne 10. 6. pan místostarosta Jan Janatka.

Pavla Havlová

Slet čarodějnic

Předsednictvo Svazu Čarodějnic nás pozvalo na Velký slet. Sraz byl stanoven přesně na 16. hodinu, s přistáním na nádvoří Domu s pečovatelskou službou v Sobotce. Slavnostní průlet nad Humprechtem zvládly všechny čarodějnice bez problémů a prokázaly tím, že znají a ovládají ustanovení vyhlášky č. 13/2011 Sb. o bezpečnosti litání na koštěti. Kolem ohně byl ve smyslu bezpečnostních opatření zahájen čilý rej, ukončený upálením symbolické čarodějnice a nic nebránilo tomu, aby bylo zahájeno slavnostní vyhlášení soutěže „Zjev 2011“. Nikdo nezpochybnil vítěze. Tím se stala velmi dobře maskovaná čarodějnice, která svým mlčením nedala nikomu možnost poznání své identity. O to větší bylo překvapení pro všechny přítomné po odmaskování. Vítězné šerpy byly rozdány, stejně jako dary v podobě velmi dobře vypadajícího dortu z polystyrenu a malých dortíků z téhož materiálu. Zákusky byly rozdány přítomným mužům. Leckterý se s chutí zakousl do vábného zákusku. Muzika Srazilka čarodějné hrála a my všichni se čarodějnický bavili.

Na příští rok 2012 bylo uloženo Předsednictvu čarodějnic zajistit bezproblémové přistání vytyčením přistávací plochy a v neposlední řadě splnit účast čarodějnic, kterými se podle § 1 zmíněné vyhlášky rozumí inteligentní bytost ženského pohlaví, atraktivního zevnějšku, příjemného chování, ovládající let na koštěti. Na vás všechny, které tyto požadavky splňujete, se za rok těšíme.

Božena Švarcová

Poděkování

Děkujeme manželům Kašparovým a Pelcovým za zkrášlení parčíku. Manželé Kašparovi, kteří se přistěhovali do Sobotky, přišli s příkladnou iniciativou. Všimli si, že u busty Fráni Šrámka v parčíku Na Benešově jsou staré a zplanělé růže. Požádali jsme rodinu Pelcových o růže a ti je ochotně darovali. Kašparovi růže vysadili, zalévají je a starají se o ně. Děkujeme za péči o veřejné prostranství.

Kulturní komise

Najde se otevřené srdce a postel pro zahraničního studenta i v Sobotce?

Prostřednictvím AFS (American Field Service), neziskové organizace zabývající se především mezikulturními programy, se každoročně již téměř 20 let vydává několik desítek českých středoškoláků za svou zahraniční zkušeností do celého světa a na oplátku do České republiky přijíždí zahraniční středoškoláci. Každoročně se najdou rodiny, které mají chuť zkusit něco docela nového a zároveň ochotu a možnost poskytnout na nějaký čas prostor a péči dalšímu členovi rodiny. Těmto rodinám nabízí AFS možnost stát se hostitelskou rodinou zahraničního studenta na dobu 3, 6 či 10 měsíců. AFS tím naplňuje své poslání, kterým je poskytovat lidem příležitosti k mezikulturnímu vzdělávání.

Paní Alena z Liberce je hostitelskou maminkou již několik let. Paní Alena tvrdí, že hostění je způsob, jak lépe poznat svou vlastní rodinu i lidi kolem a navíc získat celoživotní přátelství. „Je to jedinečná příležitost poznat jinou kulturu a zažít ji zblízka na vlastní kůži. Díky hostění poznala moje rodina, jak mohou lidé jinde na světě žít, a navíc je to zábava.“ říká paní Alena. A jaké jsou důvody, pro které každý rok otevírá několik desítek českých rodin dveře svého domova mladému člověku z odlišné kultury?

Paní Alena k tomu říká: „Když se „váš“ student vrací domů, víte, že si odváží něco z Vás i z České republiky. Se „svými dětmi“ jsme v kontaktu dodnes. Například o letošních prázdninách jede moje dcera navštívit svou „sestru“ do Německa“. Ve výčtu důvodů se objevuje obohacení rodinného života o nová jídla, zvyky, tradice, hostitelské rodiny často oceňují možnost podívat se na svůj každodenní život pohledem někoho, pro koho není všední, vypořádat se s odlišnostmi, které soužití s mladým člověkem z odlišné kultury přináší, být tak tolerantnější.

www.afs.cz

Lenka Dědečková

Vzpomínka na Nadaci rodného domu Fráni Šrámka v Sobotce

5. června letošního roku uplynulo dvacet let od schválení statutu Nadace rodného domu Fráni Šrámka v Sobotce radou Městského úřadu v Sobotce. Cílem nadace bylo soustředit finanční prostředky pro odkoupení rodného domu básníka do majetku města a k potřebám městské knihovny. Toto výročí jsem si připomněla při pročitání bakalářské práce kolegyně knihovnice Lenky Dědečkové věnované Městské knihovně Fráni Šrámka v Sobotce. Podrobně je zpracována více než stoletá historie sobotecké veřejné knihovny, ale i dění s ní související. Bohatý spolkový a kulturní život konce 19. a počátku 20. století, období okupace i poválečné. Zlatou érou sobotecké knihovny jsou v Lencině závěrečné vysokoškolské práci označena 90. léta 20. století. S potěšením a uspokojením vzpomínám na toto pracovní a životní období. Blahopřeji Lence k úspěšnému ukončení studia na Katedře filozofie Západočeské univerzity v Plzni a děkuji, že za téma své práce zvolila právě soboteckou knihovnu. Obě jsme s touto institucí srostly a společně prožily mimořádný kus života. Případným

zájemcům ráda sděluji, že bakalářskou práci je možné si vypůjčit v sobotecké knihovně, která díky vzácnému pochopení mnoha lidí podporujících knihovnu a nadaci nadále poskytuje své služby v památném domě čp. 4 na soboteckém náměstí.

Alena Pospíšilová

Svatojánská pouť 2011 v Malechovicích

Svatojánská pouť připravená Občanským sdružením Malechovice (OSM) ve spolupráci a za finanční podpory OPS Český ráj k počtě patrona obce sv. Jana Nepomuckého se letos konala v předvečer jeho svátku v sobotu 14. května. Souběžně s Valnou hromadou OSM probíhal program pro děti. Šikovná Zuzana Hofmanová z Jičína byla ve své tvůrčí dílně dětmi oblopana po celé odpoledne. Děti navlékaly korále, kreslily, vystříhovaly, dívkám Zuzka zaplétala stužky do vlasů. S dokonale vypulírovaným vozíkem taženým elegantním párem koní Denisou a Kartágem přijeli ze Sobotky zkušení vozkové Jarmilka Ječná a Pavel Matouš. Fronta na svezení nebrala konce. Zajímavé povídání o měření vody v Podtroseckých údolích měl připravený pan Miroslav Flanderka z Podsemína. Vojenský stan postavený obětavými libošovickými hasiči se proměnil

ve stan divadelní. Pohádku O hloupém království přijeli zahrát pro radost malých i velkých diváků Čmukaři z Turnova. Nevšední hudební zážitek připravil poutníkům O. V. J. z Liberce. Prosluněným údolím zněl dixieland, povídalo se i tančilo. Poutníkům chutnal báječný hovězí guláš, uvařený jazzovým mágem Františkem, domácí klobásky i koláčky, vše z produktů z Českého ráje. Ke spokojenosti přispělo i dobré točené pivo, káva, šáva i víno. Především však krásné jarní počasí.

Za příjemný májový den je třeba poděkovat všem, kteří se o jeho zdařilý průběh zasloužili. Nezištnou pomoc tradičně poskytli představitelé Obecních úřadů v Libošovicích a Mladějově zapůjčením a odvozem stolů a lavic. Za půjčení a postavení stanu děkujeme i hasičům z Libošovic. Pouť by se nedala uspořádat bez velkorysé vstřícnosti majitele bývalé hospody Na Písku a nadšení členů OSM. Příznivé počasí a hojná účast poutníků, toť pro organizátory odměna největší.

Ríká se, pořádá-li se něco poprvé, jde o dobrý nápad, podruhé o opakování dobrého nápadu, potřetí se teprve začíná zakládat tradice. Již nyní si vás dovolujeme pozvat na příští čtvrtou Svatojánskou pouť do Malechovic. Koná se v sobotu 19. května 2012. Více informací získáte na www.malechovice.cz

Alena Pospíšilová
předsedkyně OSM

Konšelské zasedání v Libošovicích

Výjezdní zasedání Baráčnické obce Sobotka

Již delší dobu jsme přemýšleli o tom, kterak bychom si my, konšelé Baráčnické obce Sobotka, zpestřili obecní zasedání. A protože máme podnikavou švandymistrovou tetu Pažoutovou, která stále pro nás něco vymýšlí, nebylo velkým překvapením, když přišla s nápadem uspořádat zasedání výjezdní v netradičním prostoru. A tak jsme místnost hasičské klubovny vyměnili za jinou. Švandymistrová objevila nově otevřenou restauraci, která je součástí penzionu Do&Ni, jenž nabízí ubytování pro hosty Českého ráje.

Nově postavený penzion se nachází v Libošovicích v části novostaveb rodinných domů. Navržený termín, měsíc květen, se nám zdál také jako velice vhodný, neboť v tomto období již sluníčko silou svých hřejivých paprsků rozzářilo přírodu do nádherné jarní barevnosti a bylo příjemné se rozhlížet po našem krásném Českém ráji a kochat se jeho krásou. A tak jsme ve středu 4. 5. vyrazili ze soboteckého náměstí směr restaurace Do&Ni. Už na nás čekala příjemná obsluha, nové útulné prostředí restaurace a připravená tabule. Z jídelního lístku si každý objednal dle své chuti. Nejvíce žádaný byl kuřecí řízek a hranolky, přírodní plátek na žampionech a hranolky, smažený sýr a šopský salát. A než nám kuchař pokrm připravil, vyřídili jsme nejdůležitější body dnešního květnového zasedání. Máme před sebou několik tradičních akcí. Především jsme 18. 5. pozváni na Chovatelský den ZD Sobotka, kde se naše tetičky ukážou v plné kráse v národních krojích a svérázu. Také nás

v sobotu 14. 5. přijedou navštívit baráčníci z bratrské obce z Lázní Toušev. Připraven je pro ně bohatý program s prohlídkou města a okolí. Návštěvu ukončíme společným setkáním a povídáním u kávy ve společenské místnosti DPS. A první červnovou sobotu 4. 6. už odjíždíme na jarní výlet. A protože vůně z kuchyně naznačovala, že se blíží závěr přípravy jídla, urychlili jsme jednání, rozdělili úkoly a ukončili oficiální část zasedání.

Na jídle si pochutnali všichni. Po dobré krmi přišla na řadu káva i něco sladkého. Společnost se dobře bavila, a to především díky pantatinkovi Kopeckému, který je výborným vypravěčem a hlavně velkým šprýmařem, což dokládaly časté výbuchy smíchu. A když už jsme byli nasycení i nasmáti, vyšli jsme se podívat ven po obci. Na stavbu nových domů, na dominantu obce kostel sv. Prokopa, na budovu Domova pokojného stáří. Uchvátil nás pohled na okolí obce, hrad Trosky, kopec Vyskeř, zámek Humprecht, v dálce pak byly vidět sněhem pokryté vrcholky Krkonoš a hora Ještěd s televizní věží. Všechno jako na dlani. Vzpomněli jsme i na Semtinskou lípu. Právě před rokem baráčníci uspořádali vzpomínkové odpoledne s kulturním pořadem k výročí pádu tohoto starobylého stromu, památného místa Českého ráje.

Tak milé a příjemné bylo odpoledne, strávené na výjezdním zasedání konšelů z Baráčnické obce Sobotka v Libošovicích. Už se těšíme na další a s větším počtem účastníků.

Zuzana Hejnová
 místorychtářka obce

Mají pivo a mateřská školka něco společného?

V prvním červnovém týdnu si za cíl své dovolené vybralo Sobotku 30 lidí z našeho německého partnerského města. Bohužel pro takoveto návštěvy ve městě nemáme ubytovací kapacity, proto se ubytovali v hotelu Pod Šíkmou věží. Sobotka jim pomohla zajistit zajímavý poznávací program, kdy mj. navštívili zámek Sychrov, hrad Kost, Prahu nebo pivovar ve Svijanech. Dokud jsem nepřipravovala překlad prohlídky pivovaru, netušila jsem, že existují slova jako hvozdnění, mladinka, spilka nebo rmut. Ochutnávka jejich mladého kvasnicového piva, které nelze nikde koupit, informace o tom, že se k filtraci používají i drčené ulity a celková prohlídka výroby našeho až 15° regionálního produktu stojí za vidění a vřele ji (po objednání) doporučuji. Myslivcům a dalším návštěvníkům z Německa se také líbila, stejně jako posezení na soboteckém náměstí nebo společenský večer. Je jen škoda, že se do setkání s nimi nezapojilo více Sobotáků, byli by za to velice rádi.

Návštěva se ale rozhodně netočila pouze kolem piva a poznávání, protože přátelé z obcí okolo Wadernu přivezli do Sobotky také reálnou podporu. Obdarovali jak materiálně Charitu, tak i finančně obec, resp. Mateřskou školku. Vybrali mezi sebou a v mysliveckých spolcích Wadrill, Gehweiler a Reidelbach celkem 800 eur, které věnovali na soboteckou školku. Bohužel se z těchto peněz nedá nafouknout její kapacita, aby se tam vešlo více dětí a vyhovovalo to všem požadovaným hygienickým normám. K vylepšení čeho budou tyto peníze použity, se bude teprve rozhodovat. V každém případě chceme do Německa ještě jednou srdečně poděkovat. Poděkování si zaslouží i paní Marie Sekerová, Městské kulturní středisko, vedení města, Jiří Staška, Josef Hurský, Josef Prokurát s dcerou nebo Košelkovi, kteří se do mezinárodního občanského setkávání aktivně zapojili. Snad se při další návštěvě tyto řady rozšíří o další. Jazyk je sice bariéra, ale jistě ne nepřekonatelná a naopak by se rodili mluvčí dali např. prakticky využít při nějaké hodině německého jazyka.

Barbora Š. Stašková

Rodinný koncert

Když jsme hledali datum pro rodinný koncert, v žádném případě jsme nechtěli neděli. Ale odříkaného chleba největší krajíc, tak nějak se to říká. Ukázalo se totiž, že neděle 15. května je Dnem rodiny. Proto bylo celkem jasné, že příhodnější termín pro rodinný koncert nenajdeme. A myslím, že jsme udělali dobře, když jsme zvolili právě toto datum.

Při přípravě koncertu mě ohromilo, jak lehce jsme dali dohromady dvacet dva čísel. Tím myslím, že nebyla nouze o účinkující. Vybrat a nacvičit repertoár už byl trochu oříšek, ale i to se, myslím, povedlo. Nejčastější dvojici účinkujících byli sourozenci (v jednom případě bratranec se sestřenicí), ale ani rodiče nezůstali pozadu. A právě oni mají můj velký obdiv. To, že jsou ochotni a schopni nacvičit skladbu nebo písničku a vystoupit před ostatními, už chce kus odvahy. Proto smekám před maminkami Bonkovou, Kubištovou, Miškovou, Šourkovou, Táorskou a tatínky Kuželem, Miškem a Šislerem. Ani na dvou nejmladších účinkujících, čtyřleté Kačence Perné a pětiletém Filipkovi Šislerovi jsem nepozorovala trému nebo ostych. Už se na ně v hudebce těšíme:-). A i když z původně plánovaných dvaadvaceti čísel nakonec vystoupilo jen sedmáct, vím naprosto spolehlivě dvě věci. Dni rodiny jsme nezůstali nic dlužni a usměvavé tváře posluchačů a návštěvníků koncertu nám, všem učitelům, vlily novou energii. A za druhé - tento program, tento koncert byl o tom, o čem nám v hudebce také jde. A sice, aby se obyčejné muzicírování vrátilo tam, kam patří. Do rodin.

Děkuji kolegyním Haně Botkové, Elišce Jenčovské, Kateřině Bičíkové a kolegům Ondřejům - Matějovi a Koláčnému za práci na přípravě programu. A Zdeňce Badové za průvodní slovo.

P.S. Zvu vás v neděli 19. června na Humprecht, kde pořádáme koncert ke Dni hudby.

Petra Matoušková

Festivalový koncert Foerstrových Osenic v Sobotce

Letos se uskutečnil již jedenáctý ročník festivalu pěveckých sborů v Osenicích. Letošní festival byl zahájen v pátek 3. 6. na Olšanských hřbitovech v Praze, kde si přítomní připomněli 60. výročí úmrtí J. B. Foerstra, a podvečerním koncertem ve velkém sále Pražského Hlaholu v Praze. V sobotu festival pokračoval přehlídkou v Osenicích. Na 220 zpěváků z Královéhradeckého a Středočeského kraje a z Prahy si přijelo připomenout nejenom významný muzikantský rod 19. století, který v Osenicích působil, rod Foerstrů. Zpěváci a muzikanti svými vystoupeními v Památníku a kostele pro tento den oživil byvalé kulturní centrum, kterým Osenice v 19. a 20. století byly.

V podvečerních hodinách se sbory rozjely do okolních měst a obcí, aby na večerních koncertech nabídly něco ze svého umění. Letos zpívaly v Jičíně, Bystřici a Sobotce. Sobotka už je téměř tradiční součástí tohoto festivalu, protože v jedenáctileté historii se u nás festivalový koncert nekonal jen výjimečně. Letošní rok nebyl výjimkou, a tak 4. 6. v sále spořitelny vystoupilo přibližně 90 zpěváků. Bohužel letošní rok nebyl výjimkou ani v tom, že se konal za absolutního nezájmu sobotecké veřejnosti. Moje obavy, abych nebyla zase sama jen s panem starostou, se sice nenaplnily, sbory vytvořily publikum sami sobě, ale závěrečnou společnou píseň nás poslouchalo asi patnáct. Přesto Chorea Corcontica z Trutnova, Boleslav z Mladé Boleslavi i Záboj ze Dvora Králové nad Labem zpívaly s chutí a s úsměvem.

Celý festival se koná za podpory Ministerstva kultury, rodiny JBF a pořádajících měst. Hlavním organizátorem je obec Dětenice a Unie Českých pěveckých sborů. Ředitelem festivalu je potom pan František Zúmr, který také sobotecký koncert navštívil. Klobouk dolů.

Petra Matoušková

Jak jsem se stala občankou Sobotky

Narodila jsem se na Štědrý den a byla jsem prvním dárkem v naší velké rodině v tento kouzelný den. To bylo radosti. Maminka mne kojila, tatínek přebaloval, chodily na mne koukat návštěvy. Paní doktorka sledovala, jak přibývám, i na nožičkách jsem byla. Čas plynul dál. Až jednou, byla to sobota 9. dubna, slunečná, trochu chladná, tatínek mne vzbudil už ráno a povídá: „Holka zlatá končí ti dětství, žádá si tě úřad!“ A já nevěděla, co se bude dít. Maminka mne naparádila a načesala a jelo se na úřad. Tam vám bylo plno lidí a i moji kamarádi: Pepíček, Emička, Adélka, Tobiášek. Promluvily k nám paní ze zastupitelstva, z úřadu, děti zarecitovaly, zahrály na flétnu s doprovodem paní učitelky z lidové školy, která hrála na klávesy. Rodiče se podepsali do pamětní knihy. Bylo to moc hezké. Potom nás položili do kolébky, tam se nám líbilo nejvíce, ani se nám z ní nechtělo ven. Houkala nás děvčata a tetičky z obce baráčnické v nádherných krojích. Dostala jsem drobné dárečky, knížku, pamětní list, gratulaci k narození a malou hračku. A tak velké poděkování patří hlavně těm, kteří dobrovolně a nezištně a s láskou obnovili tuto hezkou tradici a pokračují v ní. Jen tak dál.

*Čerstvá občanka Sobotky Kristýna Brixí
s rodinou*

**Základní umělecká škola
v Sobotce otevírá ve školním
roce 2011/2012
TANEČNÍ OBOR.**

**Přijímáme dívky a chlapce ve
věku 5-11 let. Bližší informace
a přihlášky získáte na
telefonním čísle 733 332 943**

Školní strýčky

Den slabikáře

SVÁTEK SLABIKÁŘE V 1. B

V úterý 24. května odpoledne se ve slavnostně vyzdobené třídě 1. B uskutečnil SVÁTEK SLABIKÁŘE. Prvňáčci tak oslavili společné dočtení své první knížky. Pro rodiče a své nejbližší si připravili vystoupení, ve kterém se s chutí recitovalo, zpívalo i tancovalo.

Poté se jednotliví žáci prezentovali krátkými ukázkami čtení ze slabikáře. Všichni se velmi snažili a „obecenstvo“ každého žáčka odměnilo velkým potleskem. Děti dostaly od rodičů na památku drobné dárky, většinou pěkné knížky.

Příjemná a pohodová atmosféra panovala ve třídě i během společného posezení rodičů a dětí. Velké poděkování patří všem rodičům, kteří pro děti připravili chutné občerstvení.

Přeji všem malým čtenářům, aby jim knížky i nadále přinášely mnoho radosti, moudrosti i poučení.

Alena Slavíková

DEN SLABIKÁŘE V 1. A

Jaro, léto, podzim, zima - to je celý rok. A skoro celý školní rok mají za sebou i prvňáčci z 1.A. Naučili se celou abecedu, přečetli celý slabikář, a proto si také 26. května uspořádali malou třídní oslavu. Každý prvňák se váženému obecenstvu rodičů i prarodičů představil se svými čtenářskými dovednostmi, každý přečetl úryvek ze slabikáře a všichni společně pobavili milé obecenstvo krátkým básničko - písničkovým vystoupením.

Děti si také připravily malé překvapení v podobě kytičky v barevném květináčku a vlastnoručně složeným papírovým parníkem. A na oplátku dostaly od rodičů také malé dárečky, většinou knížky nebo drobnosti pro radost.

Oslavu všichni zakončili hostinou, při které nechyběl ani přípitek šampaňským, samozřejmě dětským.

Myslím si, že všichni jsme strávili veselé a příjemné čtvrté odpoledne a určitě máme na co vzpomínat.

Miroslava Drbohlavová

Den slabikáře

Výsledky předmětových soutěží - pokračování

V uplynulých měsících proběhla další okresní a krajská kola předmětových soutěží. 24. března se uskutečnilo okresní kolo Pythagoriády - matematická soutěž. Naši žáci soutěžili v kategorii šestých a osmých ročníků. Aleš Balcar (6.A) skončil na 16.-17. místě z 25 zúčastněných. Osmé ročníky výborně reprezentovala Michaela Lhotová (8.B) - obsadila 4.-5. místo z 26 soutěžících.

6. dubna se konalo okresní kolo Matematické olympiády. Jakub Drbohlav (7.A) obsadil ve své kategorii krásné 2. místo.

V Domě dětí a mládeže v Hradci Králové uspořádali 3. května krajské kolo Olympiády v českém jazyce, kde nás vynikajícím způsobem reprezentoval Adam Hošek (9.A). Ze 2. místa postoupil do ústředního kola!

Děkujeme všem žákům, kteří v tomto školním roce zviditelnili naši školu nejen v okresních, ale i v krajských kolech předmětových soutěží. Dík patří i jejich vyučujícím.

Mgr. Naďa Ortová

Jaro ve školní družině

Beseda se zástupci Policie ČR

2. února přišla do školní družiny tisková mluvčí jičínského oddělení Policie ČR Hana Klečalová se svým kolegou Tomášem Lukášem. Představitelé policie seznámili děti s pravidly silničního provozu, zdůraznili, jaká pravidla platí pro chodce a cyklisty, pohovořili s dětmi o nebezpečí návykových látek a gamblerství, uvedli několik příkladů šikany a trestných činů, kterých se dopouštějí děti a mladiství, zopakovali s dětmi důležitá telefonní čísla a také si s nimi popovídali o dětské lince bezpečí. Na závěr dostaly děti malý dárek - zápisník.

Děti byly během besedy velice pozorné, měly mnoho dotazů a už teď se těší na další setkání s policisty přímo na ústředně v Sobotce, kam byly pozvány.

Dlouhá vycházka

Protože v poslední době se stal kůň vedle psa a kočky dalším velmi oblíbeným zvířetem, rozhodli jsme se, že s družinou podnikneme malý výlet za koňmi chovanými zde v Sobotce. 23. února jsme se po obědě vydali na kolbiště pod Humprechtem, aby se

děti mohly s těmito krásnými zvířaty potěšit. Děti si s sebou pro koně vzaly tvrdý chleba a pečivo a také pamlsky – mrkev a jablíčka.

Setkání bylo zajímavé a trochu úsměvné. Jakmile koně uviděli skupinku dětí, hned přiběhli ke hrazení a strkali se, kdo dostane první něco dobrého. A stejně tak děti. Předháněly se v krmení koní a snažily se získat jejich přízeň.

Za chvíli bylo vše snědono, děti ještě chvíli pobíhaly kolem ohrady a sdělovaly si dojmy z krmení. Pak jsme se už museli všichni rozloučit a vydali jsme se zpátky do školy. Určitě si ale budeme chtít toto setkání zopakovat!

Jaro v knize

Protože se škola všemožně snaží posilovat vztah dětí ke knize, přijali jsme s družinou pozvání k návštěvě místní knihovny s velkou radostí. 18. března jsme se s dětmi vydali do Městské knihovny Fráni Šrámka na besedu s knihovnicí Pavlínou Havlovou. Téma znělo „Jaro v knize“. Děti si sedly ke stolečkům, kde pro ně už byly připravené knihy. Děti si je se zájmem prohlížely, četly si v nich, z některých jsme si přečetli ukázkou společně. Kromě četby čekala na děti také vystřihovánka s motivy jara.

Na závěr jsme si společně zarecitovali verše z knížky Z. Kopecké Básničky od srdíčka a zakončili tak příjemně strávené chvíle s knížkou

Malování na asfaltu

Odpoledne 30. března strávila družina malováním na asfaltu. Báječně se nám malovalo v nové ulici za obecním domem. Celá ulice rychle rozkvetla díky spoustě krásných barevných obrázků. Kluci malovali traktory, auta a tanky, děvčata vytvořila obrázky princezen, domků a květin. Na závěr družinářky společně s dětmi hodnotily jejich výtvary a odměnily je malou sladkostí.

Malování kraslic

Před Velikonocemi vždy s dětmi v družině zdobíme vajíčka. Tentokrát jsme byli pozváni do cukrárny Stáza, aby si zde děti mohly vyrobit kraslici. Vše probíhalo v dětském koutku cukrárny za naprostého ticha! Každý se soustředil na své velikonoční vajíčko, které si na závěr zavěsil na barevnou stuhu a připevnil na větvíčku.

Děti tak samy pro sebe, své kamarády a sourozence vyzdobily dětský koutek v cukrárně. Dobrý nápad!

Za práci dostaly děti sladkou odměnu. Děkuje.

Alena Mocáková

Judaismus – neznámé slovo?

Na světě žije v současné době asi 14 milionů Židů. V České republice máme asi čtyři tisíce židovských spoluobčanů. Víme vůbec, že žijí mezi námi? A jak žijí? Žáci letošní 7. třídy mohou bez zaváhání odpovědět „ano“! V dubnu měli možnost popovídat si na toto téma s hebraistkou Terezií Dubinovou, Ph.D., která s naší školou už třetí rok spolupracuje.

Jako vždy bylo nejen co poslouchat, ale i na co se dívat. Viděli jsme předměty typické pro Židy a židovské domácnosti – mezuzu, hebrejský kalendář, jarmulku a mnoho dalšího. Chlapci mohli vyzkoušet, jak by jim jarmulka slušela. Zjistili také, že sponky do vlasů nejsou jen pro dívky – jinak by mužům jarmulka na hlavě nedržela!

Milovníci dobrého jídla zase pochopili, že k judaismu rozhodně nepřestoupí. Svičkové by se nevzdali za nic na světě, a Židé nesmí kombinovat masité a mléčné pokrmy. Žáci si uvědomili i další omezení, která musí praktikující Židé denně snášet. Chodit v neděli do školy jako izraelské děti by se nikomu jistě nechtělo. Stejně tak dodržovat omezení o šabat – nepoužívat elektrinu, nejezdit autem, ale chodit pěšky apod. Povinné vojenské služby se chlapci v České republice nemusí dávno bát, v Izraeli by na vojně strávili tři roky. A nejen oni. I dívky by musely být připravené bránit svou zem, a proto by prošly dvouletým vojenským výcvikem.

Jak vidíte, pro nás již judaismus rozhodně není prázdným a neznámým pojmem. Naše příští povídání se bude týkat pravlasti všech Židů, tedy Izraele.

Mgr. Pavla Kozáková

Beseda s Ondřejem Müllerem

Dne 18. dubna besedoval 9. ročník s nakladatelem a překladatelem Ondřejem Müllerem, který nás seznámil se vznikem a historií komiksu a se způsobem jeho tvorby. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí o tomto specifickém způsobu zpracování textu.

Za první komiks jsou považovány egyptské hieroglyfy. První moderní komiks je z roku 1519. Zakladatelem novodobého českého komiksu je Karel Saudek.

Komiksy mají různá označení: KOMIKS – klasický obrázkový seriál, COMIX – avantgardní, COMIXX – vulgární. V komiksech se obvykle nachází text v bublinách. Jak sám pan Müller uvedl, velmi záleží na tvaru bubliny a velikosti písma – obojí vystihuje postoje a pocity mluvčího, zároveň se tak naznačují zvukové efekty.

Novinkou bylo pro nás také tvrzení, že komiks je blíže filmu než knize, neboť se podobá filmovému scénáři. Jedná se o sekvenční vizuální umění – příběh jde chronologicky za sebou. Komiks se skládá z panelů, ve kterých je znázorněn určitý úsek nějaké situace. Má zpravidla více než jeden panel. Mezi jednotlivými panely se odehrává děj různých variant našeho vlastního vnímání. Ondřeje Müllera provází komiks celým životem, dokázal nám, že nakreslit komiksové figurky a jejich obličej tak, aby byly ve všech panelech stejné, není vůbec jednoduché.

Již dlouho patří k nejoblíbenějším dětským komiksům Čtyřlístek, Asterix, Rychlé šípy a Šmoulové. Podle Ondřeje Müllera jsou velmi dobré komiksy Tintin, Leonardo je génius a Pupík. Je si jist, že pokud někdo nepropadne kouzlu komiksů v dětství, tak v dospělosti k nim už těžko najde cestu.

Tato beseda byla nejen zajímavá a poutavá, ale podle mého názoru pro budoucí středoškoláky i velmi poučná.

Kateřina Faměrová (9.A)

Ze slohových prací – Dover (líčení)

Říká se, že obrázek a bonbony Raffaello vydají za tisíc slov. A potom jsou také na světě místa, která vydají za tisíc obrázků, o bonbonech nemluvě. Jedním z nich je anglické pobřeží poblíž přístavu Dover. Jelikož mám k dispozici pouze asi dvě stránky papíru, není pravděpodobné, že by se mi sem podařilo nějak vměstnat celý ten milion slov, který by byl třeba k vykreslení kouzla doverského pobřeží. Nicméně, když už jsme u těch přísloví, za pokus člověk nic nedá.

Už když se člověk blíží k Anglii, pokud pluje lodí, první, co z celé Anglie spatří, jsou bílé křídovité útesy. A je to od Anglie znamenitý marketingový tah. Máloco na člověka totiž zapůsobí tak mocným prvním dojmem jako kilometry se táhnoucí bělostný pás mnohametrových útesů. To je hned poznat, že je to solidní země, tahle Anglie.

Z lodi to vypadá, že tyhle monumentální hradby té velké britské tvrze vystupují přímo z moře. Když se ovšem přijde blíží, například na místo zvané Sedm sester, a sleze se dolů po rezivějícím schodišti, ukáže se, že mezi útesy a vlnami kanálu La Manche je ještě mnoho metrů pláže plné podivně zeleně a oranžově zbarvených kamínků. Z nějakého důvodu zde ale nejsou žádné mušličky. Buď se přede mnou, když jsem je lovil mezi kamínky, schovaly, nebo je vybírali turisté. Přikláním se spíš k té první možnosti, protože kromě nás a obsluhy nedaleké restaurace byly útesy liduprosté.

Za odlivu za těmi plážemi leží rozlehlé černé hromady z výšky vyhlížející jako těla hrozivě obřích praještěrů, která vyvrhly vlny. Mezi těmito obludami jsou malá písčítá jezírka, kam moře vlnku za vlnkou zanáší jemnou atlantickou pěnu. Je tam sotva několik centimetrů průzračné vody, a tak jsem se jimi vydal k těm ještěřům. Ale k mému zklamání to nebyli ještěři, ale pouze jakési naplaveniny řas a hlíny. A bořily se do

toho nohy. A potom už jsou jen vlny, jeden jediný souvislý modrošedý masiv celistvý ve své rozdrobenosti. Na mapě La Manche vypadá jenom jako taková ubohá stružka, takový maličký čůrek. Ale když člověk stojí na jeho břehu, stejně ho to ohromí. Ohromí ho to pohoří z vln, ta pustá krajina plná života, uchvátí ho ta síla i jemnost mocného živlu. Pak si ale uvědomí, že tu fouká, že má od hledání zákeřně se schovávajících mušlíček zkrehlý prstý a že má na botách zelenočernou „ještěří“ patlaninu.

Abych se tedy zahřál, vystoupal jsem znovu po tom plechovém schodišti a snažil se uniknout tomu nemilosrdně ledovému mořskému větru šel jsem se porozhlédnout na kopeček za restaurací. Šel jsem tedy vzhůru do celkem příkrého svahu. Po pravé straně římsy útesu a ocelové moře, po levé straně nekonečné pastviny a kopečky, nad sebou blankytné nebe s několika skromnými chomáčky páry, pod sebou lehce ušlapanou prašnou pěšinku, za sebou mamku popadající dech k dalšímu výstupu a před sebou konec světa. Skutečně chápu, proč si naši předci mysleli, že je Země placatá a že když se dojde k jejímu okraji, hrozí pád do nicoty. Je tam před vámi pár metrů krátké trávy, pár černých kavek a lavička uprostřed ničeho, zřejmě vytvořená jen proto, aby o ní básníci psali lyrické básně o samotě. A pak, zničehonic, desetimetrový propad. Tu věc s placatou Zemí a pádem do prázdna podle mě rozhodně do světa vypustili Doveřané.

Na okraji toho konce světa jsem pár chvil stál, kochal se pohledem na mizející linku křídových útesů mizející do dále a představoval si, jaká by to byla nádhera, kdyby nad tou scénérií, navzdory všemu zeměpisu, právě zapadalo slunce. Ale když jsem svůj pohled obrátil k vnitrozemí, málem jsem zapomněl na celou pláž i útesy. Co se tam rozprostíralo výhradně pro potěchu mých očí, bylo naprosto fascinující. Kopeček

střídal údolí, sem tam se v nějakém údolíčku uhnízdil hlouček baráček moc malý na to, aby si mohl říkat vesnice, občas skupinka stromů topících se v moři trávy, hejno leskle černých kavek, stádečko ovcí, které nikdo, ba ani plot nehlídá, ale především tráva. Nevím, proč mě tak uchvátila, zdá se být víceméně stejná jako ta naše. Ale tady je všude. Všude, kam člověku oko padne. Je to jako balící papír, do kterého je celá Británie zabalená. Jako potah na pohodlném křesle, které člověka láká k uvelebení se, je to jako leopardí skvrnitá kůže, která zvíře obtáčí do všech záhybů, dělá ho neviditelným a zároveň výrazným, a ještě jako mnoho dalších záležitostí je anglická tráva. Ale ještě jednu důležitou vlastnost, kromě té své všudypřítomnosti, má ta travina. Nevím, jak je to možné, ale všude, úplně všude je stejně krátká. Po celé kilometry a kilometry nezahlednete jediný rebelantský trs, který by se opovážil být jediným stébélkem převyšit ostatní. Všechna stébla mají zřejmě prostě nařizeno dorůst do výše pěti centimetrů a dost. A traviny to bezvýhradně dodržují. A tyto vojensky vyrovnané trsy se přece divoce táhnou přes údolí a do kopců. A moje od dětství Asterixem krmená fantazie živě viděla, jak se po té nekonečné vrchovině hrne horda divoce řvoucích Keltů se sekerami v rukách. Na lučinách bylo vidět stíny, které vrhaly ty malé obláčky, skupinky skromných domků rozesté po tom zeleném koláči jako drobenka, a opuštěnou kamennou lavičku. A šumělo moře a bylo to pár kroků ke konci světa.

Je možné, že kdyby do těch údolí a k těm útesům pohlédl někdo jiný, spokojil by se s konstatováním: „Pěkný.“ Výraz obdivu. Nejspíš by taky nechápal, že je možné o tom napsat téměř tři stránky. Ale pokud jde o mě, nenašel jsem dosud na světě krajinu romantičtější, než je tato.

Adam Hošek, 9.A

Soutěž – Třídíme s Nikitou

V letošním roce se naše škola opět zapojila do ekologické soutěže pro základní školy Královéhradeckého kraje o titul Čistá škola. Účelem soutěže je rozvíjet kreativitu, tvůrčí schopnost a představivost žáků a zvýšit jejich zájem o problematiku třídění odpadů. Na projektu pracovali v ekologii žáci 8. a 9. ročníků s paní učitelkou Marcelou Pipkovou.

Přinášíme příběhy a fotografie dvou nejzajímavějších výrobků.

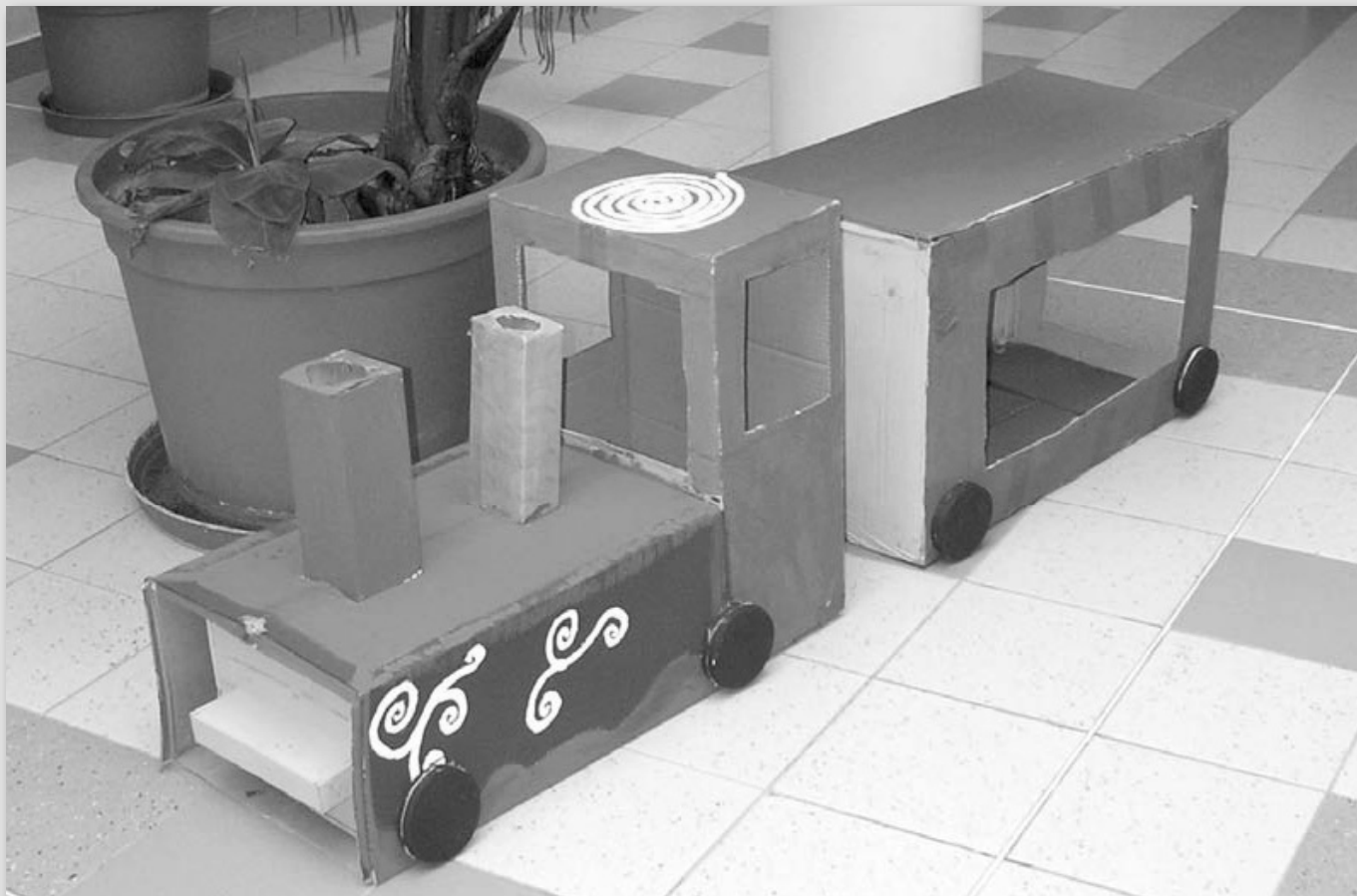
LOKOMOTIVA PLASTELKA

PLASTELKA byla vyrobena jen za jedním účelem – k chránění města před víčkovými skřítky, kteří se chtějí zmocnit vlády ŠPÍNY v našem okolí. Jak to začalo?

Náš pohádkový kraj, který se nachází mezi hradem Kost a dominantní zříceninou Trosky, navštívily nenápadné postavičky s podivnými čepičkami. Říkali si víčkoví skřítki. Jen co se u nás rozkoukali, začali tropit neplechu. On takový víčkový skřítek je pěkný čipera. Kam šlápne, tam kvete špína a bují nepořádek. A tak se území ovládané těmito trpaslíky začalo velmi rychle měnit v jednu obrovskou skládku. ŠPÍNA pohlcovala krásnou přírodu, ničila romantická místa, dětská hřiště a všude byl slyšet zlomyslný smích víčkových skřítků. Když už ani děti neměly jediné místo na hraní, rozhodly se zastavit tato neposedná a nepořádná stvoření. Děti jsou totiž velice všímavé a moc dobře odpozorovaly, že jsou skřítki pěkně zvědaví a všechny barevné věci je velmi přitahují a zajímají. A tak se zrodila mašinka Plastelka. Děti ji vymyslely, sestavily z kartónových krabic, krásně ji namalovaly a opatřily kouzelným sběrným šuplíkem. Krásná mašinka se dvěma komínky pak už jen čekala na nezbedné skřítky. Dlouho čekat nemusela. Neposední skřítki našli vláček velmi rychle a okamžitě se vrhli do zkoumání. Brzy došlo i na komínky. A najednou šup, rovnou do sběrného šuplíku, ze kterého nebylo úniku. Mašinka je pak všechny odvezla do tábora, který se jmenoval RECYKLACE. Zde nepotřebné zlovivce přeměnili na nové a vzorné trpaslíčky. Tak mašinka pomohla pochytyt všechny skřítky a uchránila náš kraj před dalším znečišťováním.

Dnes je Plastelka nedílnou součástí naší školy. Její poslání je nadále sbírat plastová víčka do svých komínků, aby se z nich dále mohly vykouzlit další užitečné věci. Všechny děti naší školy vzorně s mašinkou spolupracují a společně sbírají plastová víčka.

Žákyně 9. ročníku

TURBOMAN

Žil byl jednou jeden Turboman, který bydlel v Las Vegas. Dříve byl herním automatem, který stál v jednom kasinu, kde na něm každý den hrály desítky lidí. Jednoho dne se v kasinu vyměnilo vedení a nastaly změny. Došlo k obnově herních automatů a k instalaci moderní obrazovky pro prezentace reklamních a hudebních klipů. Turboman byl přemístěn na méně atraktivní místo, a tím měl více času sledovat obří televizi. Zpočátku se mu to líbilo, ale za nějaký čas ho přestaly stále se opakující reklamy bavit. Až jednoho dne upoutala jeho pozornost EKO – reklama, ve které viděl, jak i staré a nepotřebné věci mohou být užitečné a opět krásné. Neváhal ani chvíli a rozhodl se, že i on chce být „cool“.

Vydal se tedy na dlouhou cestu, která vedla přes Kalifornii, Tichý oceán, Čínu, kruté Himaláje, Kaspické a Černé moře, až se dostal do Evropy. Řekl si, že slané vody už bylo dost, a proto směřoval své další kroky do vnitrozemí. A tak došel až k nám do Sobotky.

V naší škole se mu velice zalíbilo a rozhodl se tu zůstat. Když viděl, že je oblíbený takový, jaký je, tak si svoji recyklaci rozmyslel. Zabydlel se u nás ve škole na chodbě a přeměnil se z herního automatu na sběrný automat. Pravou nožku změnil v kontejner na plasty a do levé nožky ukládají děti popsané papíry. Největší radost však dětem udělal přeměnou svého hranatého těla na sběrný kontejner víček od plastových lahví. Po odklopení elegantní kšiltovky, kterou má na hlavě, mohou děti víčka vhadzovat. Turboman je u nás moc šťastný, protože zde má hodně kamarádů a je pro všechny nepostradatelný, neboť plní tři důležité funkce: sběrač víček, sběrač plastů a sběrač papíru. A toho všeho je ve škole vždycky dost!

Turboman našel smysl své existence a pomáhá nám chránit naši milou planetu.

Žákyně 8. ročníku

Společenská oznámení

Jubilea

9. 5. 2011 se dožila 99 let paní **Anna Drahoňovská** z Lavic. Je nejstarší obyvatelkou Sobotecka. Od roku 1958 bydlí v Lavicích v bývalé škole, manžel byl učitelem. Nyní bydlí u dcery, která s manželem koupila v Lavicích dům. Paní Drahoňovská poslední rok prodělala několik nemocí, a tak potřebuje celodenní péči. Dcera s manželem se o ni vzorně starají. Při mé návštěvě si paní Drahoňovská vzpomněla, že jsem ze Sobotky – Benešova. Také se ptala, co dělá

moje sousekka. Byla jsem velmi překvapená. Potěšila mě to. Slibily jsme si, že na té stovce se opět sejdeme. Hlavně ať ještě trochu zdravíčko slouží.

Paní **Zdeňka Fraňková** se narodila 26. 5. 1921 v Praze. Měla 2 dcery. V Praze pracovala jako prodavačka v automatu KORUNA. Nějaký čas také bydlela v Ústí nad Labem. Dnes už jí nohy moc neslouží. Nyní žije již 15 let v Sobotce u dcery Květy,

která se s manželem o ni velmi pěkně stará. Paní Fraňková říká: „Jsem tady spokojená a mám se tu dobře.“ Radost ji dělají vnučky a pravnoučata. Je stále usměvavá a ještě si vše pamatuje.

Oběma květnovým oslavenkyním přejeme hodně zdraví a spokojenost v jejich rodinách.

Hana Rulcová

Kulturní kalendář

9. 5. 1861 se narodil markvartický učitel a vlastivědný spisovatel František Piskač.
11. 5. 1861 se narodil sobotecký humorista Jan Kubů.
2. 6. 1871 zemřel sobotecký rodák, farář v Bosni František Dvorský.
11. 5. 1881 se narodil první přednosta sobotecké železniční stanice a výborný fotograf Antonín Beneš.
31. 5. 1881 se v Židovicích narodil vedoucí činitel agrární strany v našem

kraji Bohumír Bradáč.
8. 6. 1881 se narodil dlouholetý učitel na Samšině a ve Hřmeníně Josef Šabaka.
1. 6. 1921 zemřel malíř Václav Haspekl, rodák z Podkosti.
13. 6. 1901 zemřel sobotecký notář Ladislav Kovář.
5. 6. 1921 se v Jičíně narodil památkář dr. Jaroslav Wagner.
9. 6. 1951 zemřel bývalý ředitel sobotecké školy Jan Prokeš.

15. 6. 1951 zemřel sobotecký vlastivědný pracovník Jaroslav Pelda.
15. 5. 1991 zemřel učitel a známý přírodovědec našeho kraje František Kropáček.
23. 6. 1991 zemřel malíř a grafik Václav Rykr, jehož inspirovaly i motivy ze Sobotecka.
20. 5. 2001 zemřel bývalý mladějovský starosta Bohuslav Hercík.
22. 6. 2001 zemřel malíř našeho kraje Oldřich Oplť.

K. B.

Opustili nás navždy

květen

V neděli 1. května ve věku nedožitých 82 let zemřela paní **Marie Bašusová**, rozená Váňová, ze Sobotky. Dne 6. května zemřel po těžké nemoci ve věku nedožitých 79 let pan **Miroslav Jirčák**, rodák z Dobšic. Dne 10. května ve věku nedožitých 83 let zemřel pan **Václav Linhart** ze Sobotky. Dne 18. května zemřela ve věku 58 let paní **Anna Pluchová** z Rovně. Dne 19. května ve věku nedožitých 90 let zemřel pan **František Doškář** ze Stěblovic. Dne 22. května zemřel ve věku 66 let pan **Josef Bernat** ze Sobotky. Dne 28. května zemřela ve věku nedožitých 89 let paní **Magda Muchová** z Rytiřovy Lhoty.

červen

Dne 4. června zemřela v pozhnaném věku 91 let paní **Františka Dufková** z Čalovic.

Vzpomínka

Dne 18. července 2011 uplyne 100 let od narození našeho tatínka pana **Oldřicha Hanouška** z Vesce.

S láskou vzpomínají děti

3. června uplynul rok od úmrtí mého manžela, pana **Františka Čubana** z Malechovic. S úctou a láskou na něho vzpomíná široká rodina i přátelé. Kdo jste ho znali a měli rádi, vzpomeňte s námi na dobrého hospodáře, myslivce a kynologa.

Anna Čubanová s rodinou

ŠRÁMKOVA SOBOTKA

BYLO NEBYLO, JE NENÍ – MÝTUS V LITERATUŘE

Sobota 2. července

19:30 sokolovna *divadelní představení* Pavel Vašíček: **Královský poker aneb Černošský pánbůh a páni Izraeliti**

Neděle 3. července

10:00 zahrada Šrámkova domu *koncert + divadelní představení* **Yellow Sisters + Vivian French dle Ezopa – Kdo to tady...**

13:00 Šolcův statek – lapidárium **Vernisáž soch Šárky Radové**

16:00 kostel sv. Maří Magdaleny **Koncert duchovní hudby – Miroslav Kejmar a Aleš Bárta**

19:00 sokolovna **Slavnostní zahájení festivalu**

Pondělí 4. července

10:00 sál spořitelny *přednáška* **Mgr. Sylva Fischerová, Ph.D.: Mýtus a mytologie. Pokus o vymezení**

14:00 sál spořitelny *hudebně-literární pořad smyčcového tria* **Ad libitum Záhořovo lože**

16:00 Šrámkův dům *poslech rozhlasové hry* **František Hrubín: Romance pro křídlovku**

17:00 zahrada Šrámkova domu **Prezentace nakladatelství HOST a edice Česká knižnice**

19:30 sál sokolovny *divadelní představení* **Tomáš Jarkovský – Jakub Vašíček: Neklan.cz aneb Ze starých pověstí českých**

22:00 zahrada Šrámkova domu *písničkový večer* **Přemysl Rut: Večer ve stoje aneb státní hymny**

Úterý 5. července

10:00 sál spořitelny *přednáška* **Prof. Přemysl Rut: O pohádkách a pověstech**

13:00 Šolcův statek **Dernisáž výstavy „Cyril, Jiří, Jana a Martin Boudovi“**

14:00 zahrada Šrámkova domu *divadelní představení* **Karel Jaromír Erben, Jiří Suchý a Daniel Krejčík – Pane Erbene, takhle ne! aneb jak netočit Erbenův v 21. století**

16:00 Šrámkův dům *poslech rozhlasové hry* **Václav Cibula: Aucassin a Nicoletta**

17:00 zahrada Šrámkova domu **Prezentace nakladatelství XYZ a autorské čtení Jaromíra Slušného**

19:30 zahrada Šrámkova domu *koncert* **Znouzectnost**

Středa 6. července

10:00 sál spořitelny *přednáška* **Doc. PhDr. Jan Kajfosz: Mýtus, magie a řád světa v Erbenově baladě**

13:00 Šolcův statek **Vernisáž výstavy „Šolcův statek v obrazech a dokumentech 1811–2011“**

14:30 zahrada Šrámkova domu **Koncert souboru Fidle**

16:00 Šrámkův dům *poslech rozhlasové hry* **Ukázat propast**

17:00 zahrada Šrámkova domu **Autorské čtení a prezentace nakladatelství Akropolis**

19:30 Městské divadlo *divadelní představení* **Karel Jaromír Erben: V poli mnoho bylin stojí (Kytice)**

21:30 sál spořitelny *prostonárodní písně a balady* **K. J. Erbenův ... Co nebylo, přijde, co bývalo, není...**

Čtvrtek 7. července

10:00 sál spořitelny *přednáška* **Doc. PaedDr. Ladislava Lederbuchová, CSc.: O Přemyslovi a Libuši v různých literárních interpretacích**

14:00 Městské divadlo *přednáška* **Kantor Josef Schreier z Dřevohostic – Moravský Jan Jakub Ryba**

16:00 Šrámkův dům *poslech rozhlasové hry* **Julius Zeyer: Zelený vítěz**

17:00 zahrada Šrámkova domu **Autorské čtení a prezentace nakladatelství Argo**

19:30 Městské divadlo *divadelní představení* **Heinrich Rademin: Nevyslovené oraculum aneb Výmluvná mlčenlivost aneb Ani muk!**

Nepomuk!

22:00 zahrada Šrámkova domu **Koncert Oldřicha Janoty**

Pátek 8. července

10:00 sál spořitelny *přednáška* **PhDr. Petr Janeček: Mytologie globalizovaného světa. Městské mýty a legendy pohledem slovesné folkloristiky**

15:00 Humprecht **Koncert pěveckého sboru Orfej**

16:00 Šrámkův dům *poslech rozhlasové hry* **David Drábek: Koule**

17:00 zahrada Šrámkova domu **Autorské čtení a prezentace nakladatelství PLOT**

19:30 sál spořitelny *závěrečné vystoupení účastníků studentských dílen* **Večer dílen**

22:00 malý sál sokolovny *závěrečné vystoupení účastníků učitelské dílny* **Učitelská dílna**

Sobota 9. července

10:00 Městské divadlo *závěrečné vystoupení účastníků dětské dílny* **Dětská dílna**

10:30 Městské divadlo *pohádkové představení* **Většina lidí: Pohádka z Kerkonoš**

odpoledne zahrada Šrámkova domu **Koncerty kapel Moomraj a Geront Day**

Doprovodné akce

Odpolední semináře o pedagogice s šéfredaktorem portálu www.ceskaskola.cz Janem Wagnerem budou probíhat od **pondělí 4. 7. do pátku 8. 7.** Koná se vždy **od 14:00 v zasedací místnosti Městského úřadu Sobotka**. Kapacita cca 20 lidí.

V sobotu 9. 7. se obnovuje **Třešňový jarmark**, který před lety uzavíral Šrámkovu Sobotku. Od 8.00 se na náměstí můžete těšit na regionální produkty a rukodělné výrobky.

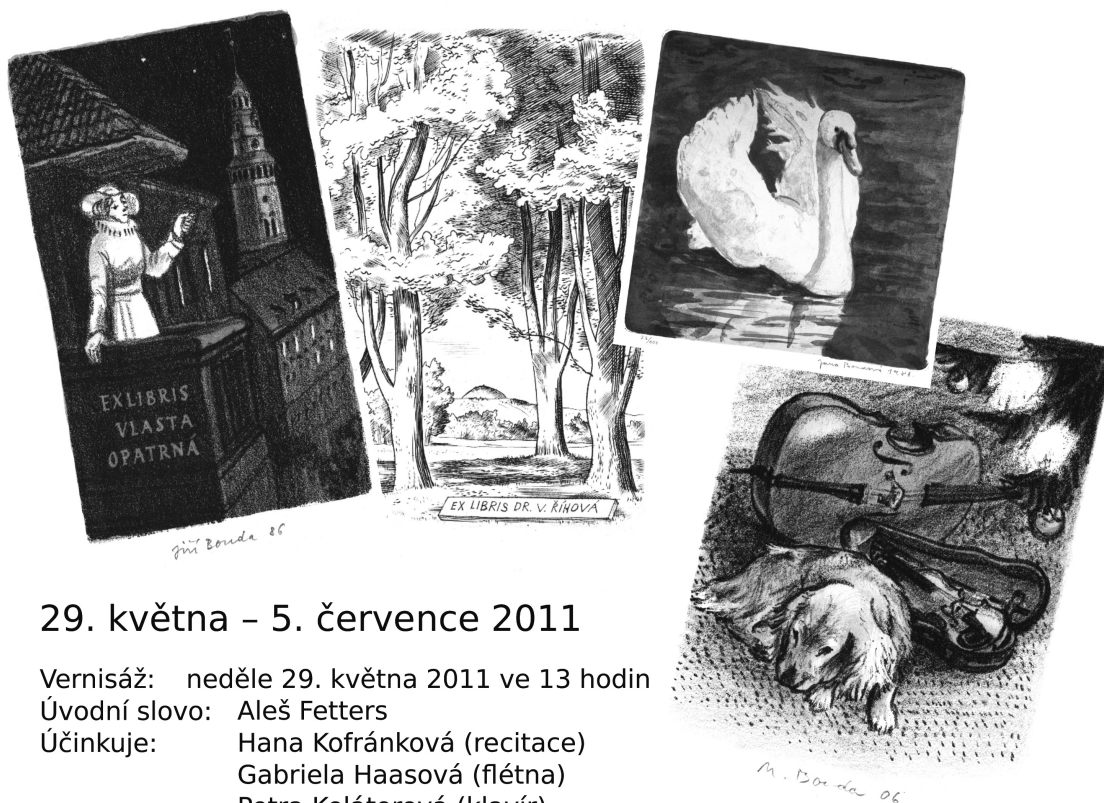
Inzerce

Šolcův statek v Sobotce – Galerie Karla Samšíňáka

Cyril
Jiří
Jana
Martin

Boudovi

29. května – 5. července 2011

Vernisáž: neděle 29. května 2011 ve 13 hodin

Úvodní slovo: Aleš Fethers

Účinkuje: Hana Kofránková (recitace)
Gabriela Haasová (flétna)
Petra Kolátorová (klavír)

Dernisáž: úterý 5. července ve 13 hodin

Vstupné dobrovolné
Otevřeno denně 8–11:30 a 13–17
vstup na požádání – Bázlerovi
Šolcova čp. 262 (sousední dům)

ZÁMEK HUMPRECHT
SOBOTKA VÁS ZVE
NA VÝSTAVU

OBRAZY VE ZNAMENÍCH RENATY ŠTĚPÁNKOVÉ

FOTOGRAFIE

JOSEFA BERÁNKA

JAK JSEM POZNAL AMERIKU

ZÁMEK HUMPRECHT
VÝSTAVA BUDE ZAHÁJENA
18. 6. v 15.00 HOD.

OTEVŘENO :
ÚT - NE 9.00 - 16.30
V ČERVENCI: 9.00 - 17.00
TEL. 493571583

VÝSTAVA BUDE PROBÍHAT OD 18. 6. - 15. 7. 2011

SOBOTECKÝ JARMARK

23. Soboteký jarmark a festival řemesel se uskuteční v sobotu 20. 8. 2011. Tradiční soboteká akce, která do města přiláká tisíce návštěvníků bude mít opět co nabídnout: bohatý výběr nejrůznějších druhů občerstvení, točené pivo, víno, stánky s jarmarečným zbožím, ukázky řemeslné a rukodělné výroby a mnohé další. To vše bude doprovázeno zajímavým kulturním programem - návštěvníci se mohou těšit na vystoupení skupin Toxique, Prague Conspiracy, Kočky neberem, nebo populární zpěvačku Evu Pilarovou. Celodenní vstupné 80 Kč, děti do 120 cm zdarma. Pořádá Jarmark o.s. a Město Sobotka. Více na www.soboteky-jarmark.cz.

OS JARMARK

MG TAPÍK
MKS SOBOTKA

Soboteké léto s pohádkou

Zahrada Šrámkova domu v Sobotce

PŘI NEPŘÍZNIVÉM POČASÍ SE AKCE
BUDOU KONAT V MĚSTSKÉM DIVADLE V SOBOTCE.

12. 6. 16:00 DVA KVAMARÁDI - PŘÍBĚH DVOU ŽABÍCH KAMARÁDŮ.
DIVADELNÍ SOUBOR CYLINDR PRAHA.

9. 7. 10:30 POHÁDKA Z KERKONOŠ - O TOM, ŽE LÁSKA HORY
PŘENÁŠÍ, A KDYŽ JÍ ZLÍ PÁNÍ POD NOHY KLACKY KLA DOU,
JE TU KRAKONOŠ, ABY DOBRÝM LIDEM POMOHL.
DIVADELNÍ SOUBOR VĚTŠINA LIDÍ.

17. 7. 16:00 KYKLOPKY - POHÁDKA OD ŠTĚPÁNKY GLOGAROVÉ.

7. 8. 16:00 O PALEČKOVÍ, HRNEČKU VAŘ -
DVĚ KLASICKÉ POHÁDKY OD JARKY HOLASOVÉ.

28. 8. 16:00 HLOUPÉ KRÁLOVSTVÍ -
LOUTKOVÝ SOUBOR ČMUKAŘI TURNOV.

VSTUPNÉ:
DĚTI 20,- Kč
DOSPĚLÍ 40,- Kč

SOBOFEST

FESTIVAL HUDBY A SPORTU PRO CELOU RODINU

UNITED FLAVOUR

EDDIE STOLOW / OLGA LOUNOVÁ & BAND
DĚDA MLÁDEK ILLEGAL BAND / LETY MIMO
BITCH & CHIPS (CZ/DE) / SEVEN
KONECKONCŮ / METRO / ENTER

SPORTY:

PAINTBALL, FOTBAL FREESTYLE,
ČTYRKOLKY, BMX FLATLAND A DALŠÍ

25.6.2011

SOBOT(K)A OD 10:00

ČESKÝ RÁJ

DĚTSKÁ ZÓNA:

Divadelní stan Nadace OKD
výtvarná dílna, Nintendo gaming zona,
benefiční turnaj hvězd v lidském fotbálku
ve prospěch dětských domovů

VSTUPNÉ:

NA MÍSTĚ 249,- Kč, S MASTERCARD NEBO ISIC 199,- (sleva 20%)
PREDPRODEJ V SÍTÍCH

www.ticketportal.cz

www.ticketstream.cz

INFO NA WWW.SOBOFEST.CZ

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA

nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618 • e-mail: mks@sobotka.cz • www.sobotka.cz

Odpovědná redaktorka: Lea Vejclová

Redakční rada: K. Bílek, P. Havlová, M. Jalovecký, J. Janatka, A. Pospíšilová, M. Sekerová

Grafická úprava a tisk: RK TISK, Hradecká 1130, 506 01 Jičín, tel. 493 546 911-19, e-mail: rktisk@rktisk.cz, www.rktisk.cz

Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ V. Čechy

č.j. P/2 -1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998 • ISSN 12 12 -7906 • MK ČR E 11 563

Uzávěrka dalšího čísla 31. 7. 2011